Liber Exodus

Cap. 1 1 Hæc sunt nomina filiorum Israël qui ingressi
sunt in Ægyptum cum Jacob : singuli cum domibus suis
introierunt : 2 Ruben, Simeon, Levi, Judas, 3 Issachar,
Zabulon et Benjamin, 4 Dan et Nephthali, Gad et Aser.
5 Erant igitur omnes animæ eorum qui egressi sunt de
femore Jacob, septuaginta : Joseph autem in Ægypto
erat. 6 Quo mortuo, et universis fratribus ejus, omnique
cognatione illa, 7 filii Israël creverunt, et quasi
germinantes multiplicati sunt : ac roborati nimis,
impleverunt terram.

8 Surrexit interea rex novus super Ægyptum, qui ignorabat
Joseph. 9 Et ait ad populum suum : Ecce, populus filiorum
Israël multus, et fortior nobis est. 10 Venite, sapienter
opprimamus eum, ne forte multiplicetur : et si ingruerit
contra nos bellum, addatur inimicis nostris,
expugnatisque nobis egrediatur de terra. 11 Præposuit
itaque eis magistros operum, ut affligerent eos oneribus :
ædificaveruntque urbes tabernaculorum Pharaoni,
Phithom et Ramesses. 12 Quantoque opprimebant eos,
tanto magis multiplicabantur, et crescebant :
13 oderantque filios Israël Ægyptii, et affligebant
illudentes eis, 14 atque ad amaritudinem perducebant
vitam eorum operibus duris luti et lateris, omnique
famulatu, quo in terræ operibus premebantur. 15 Dixit
autem rex Ægypti obstetricibus Hebræorum, quarum una
vocabatur Sephora, altera Phua, 16 præcipiens eis :
Quando obstetricabitis Hebræas, et partus tempus
advenerit : si masculus fuerit, interficite eum : si femina,
reservate. 17 Timuerunt autem obstetrices Deum, et non
fecerunt juxta præceptum regis Ægypti, sed conservabant
mares. 18 Quibus ad se accersitis, rex ait : Quidnam est
hoc quod facere voluistis, ut pueros servaretis ? 19 Quæ
responderunt : Non sunt Hebreæ sicut ægyptiæ mulieres :
ipsæ enim obstetricandi habent scientiam, et priusquam
veniamus ad eas, pariunt. 20 Bene ergo fecit Deus

obstetricibus : et crevit populus, confortatusque est nimis.
21 Et quia timuerunt obstetrices Deum, ædificavit eis
domos. 22 Præcepit ergo Pharao omni populo suo, dicens :
Quidquid masculini sexus natum fuerit, in flumen
projicite : quidquid feminini, reservate.

Cap. 2 1 Egressus est post hæc vir de domo Levi : et
accepit uxorem stirpis suæ. 2 Quæ concepit, et peperit
filium : et videns eum elegantem, abscondit tribus
mensibus. 3 Cumque jam celare non posset, sumpsit
fiscellam scirpeam, et linivit eam bitumine ac pice :
posuitque intus infantulum, et exposuit eum in carecto
ripæ fluminis, 4 stante procul sorore ejus, et considerante
eventum rei. 5 Ecce autem descendebat filia Pharaonis ut
lavaretur in flumine : et puellæ ejus gradiebantur per
crepidinem alvei. Quæ cum vidisset fiscellam in
papyrione, misit unam e famulabus suis : et allatam
6 aperiens, cernensque in ea parvulum vagientem,
miserta ejus, ait : De infantibus Hebræorum est hic. 7 Cui
soror pueri : Vis, inquit, ut vadam, et vocem tibi mulierem
hebræam, quæ nutrire possit infantulum ? 8 Respondit :
Vade. Perrexit puella et vocavit matrem suam. 9 Ad quam
locuta filia Pharaonis : Accipe, ait, puerum istum, et nutri
mihi : ego dabo tibi mercedem tuam. Suscepit mulier, et
nutrivit puerum : adultumque tradidit filiæ Pharaonis.
10 Quem illa adoptavit in locum filii, vocavitque nomen
ejus Moyses, dicens : Quia de aqua tuli eum.

11 In diebus illis postquam creverat Moyses, egressus est
ad fratres suos : viditque afflictionem eorum, et virum
ægyptium percutientem quemdam de Hebræis fratribus
suis. 12 Cumque circumspexisset huc atque illuc, et nullum
adesse vidisset, percussum Ægyptium abscondit sabulo.
13 Et egressus die altero conspexit duos Hebræos
rixantes : dixitque ei qui faciebat injuriam : Quare
percutis proximum tuum ? 14 Qui respondit : Quis te
constituit principem et judicem super nos ? num occidere
me tu vis, sicut heri occidisti Ægyptium ? Timuit Moyses,

et ait : Quomodo palam factum est verbum istud ?

15 Audivitque Pharao sermonem hunc, et quærebat
occidere Moysen : qui fugiens de conspectu ejus, moratus
est in terra Madian, et sedit juxta puteum. 16 Erant autem
sacerdoti Madian septem filiæ, quæ venerunt ad
hauriendam aquam : et impletis canalibus adaquare
cupiebant greges patris sui. 17 Supervenere pastores, et
ejecerunt eas : surrexitque Moyses, et defensis puellis,
adaquavit oves earum. 18 Quæ cum revertissent ad
Raguel patrem suum, dixit ad eas : Cur velocius venistis
solito ? 19 Responderunt : Vir ægyptius liberavit nos de
manu pastorum : insuper et hausit aquam nobiscum,
potumque dedit ovibus. 20 At ille : Ubi est ? inquit : quare
dimisistis hominem ? vocate eum ut comedat panem.
21 Juravit ergo Moyses quod habitaret cum eo.
Accepitque Sephoram filiam ejus uxorem : 22 quæ peperit
ei filium, quem vocavit Gersam, dicens : Advena fui in
terra aliena. Alterum vero peperit, quem vocavit Eliezer,
dicens : Deus enim patris mei adjutor meus eripuit me de
manu Pharaonis.

23 Post multum vero tempore mortuus est rex Ægypti : et
ingemiscentes filii Israël, propter opera vociferati sunt :
ascenditque clamor eorum ad Deum ab operibus. 24 Et
audivit gemitum eorum, ac recordatus est fœderis quod
pepigit cum Abraham, Isaac et Jacob. 25 Et respexit
Dominus filios Israël et cognovit eos.

Cap. 3 1 Moyses autem pascebat oves Jethro soceri
sui sacerdotis Madian : cumque minasset gregem ad
interiora deserti, venit ad montem Dei Horeb.
2 Apparuitque ei Dominus in flamma ignis de medio rubi :
et videbat quod rubus arderet, et non combureretur.
3 Dixit ergo Moyses : Vadam, et videbo visionem hanc
magnam, quare non comburatur rubus. 4 Cernens autem
Dominus quod pergeret ad videndum, vocavit eum de
medio rubi, et ait : Moyses, Moyses. Qui respondit :

Adsum. 5 At ille : Ne appropies, inquit, huc : solve
calceamentum de pedibus tuis : locus enim, in quo stas,
terra sancta est. 6 Et ait : Ego sum Deus patris tui, Deus
Abraham, Deus Isaac et Deus Jacob. Abscondit Moyses
faciem suam : non enim audebat aspicere contra Deum.
7 Cui ait Dominus : Vidi afflictionem populi mei in Ægypto,
et clamorem ejus audivi propter duritiam eorum qui
præsunt operibus : 8 et sciens dolorem ejus, descendi ut
liberem eum de manibus Ægyptiorum, et educam de terra
illa in terram bonam, et spatiosam, in terram quæ fluit
lacte et melle, ad loca Chananæi et Hethæi, et
Amorrhæi, et Pherezæi, et Hevæi, et Jebusæi. 9 Clamor
ergo filiorum Israël venit ad me : vidique afflictionem
eorum, qua ab Ægyptiis opprimuntur. 10 Sed veni, et
mittam te ad Pharaonem, ut educas populum meum, filios
Israël, de Ægypto.

11 Dixitque Moyses ad Deum : Quis sum ego ut vadam ad
Pharaonem, et educam filios Israël de Ægypto ? 12 Qui
dixit ei : Ego ero tecum : et hoc habebis signum, quod
miserim te : cum eduxeris populum meum de Ægypto,
immolabis Deo super montem istum. 13 Ait Moyses ad
Deum : Ecce ego vadam ad filios Israël, et dicam eis :
Deus patrum vestrorum misit me ad vos. Si dixerint mihi :
Quod est nomen ejus ? quid dicam eis ? 14 Dixit Deus ad
Moysen : Ego sum qui sum. Ait : Sic dices filiis Israël : Qui
est, misit me ad vos. 15 Dixitque iterum Deus ad Moysen :
Hæc dices filiis Israël : Dominus Deus patrum vestrorum,
Deus Abraham, Deus Isaac et Deus Jacob, misit me ad
vos : hoc nomen mihi est in æternum, et hoc memoriale
meum in generationem et generationem. 16 Vade, et
congrega seniores Israël, et dices ad eos : Dominus Deus
patrum vestrorum apparuit mihi, Deus Abraham, Deus
Isaac et Deus Jacob, dicens : Visitans visitavi vos : et vidi
omnia quæ acciderunt vobis in Ægypto. 17 Et dixi ut
educam vos de afflictione Ægypti in terram Chananæi, et
Hethæi, et Amorrhæi, et Pherezæi, et Hevæi, et Jebusæi,
ad terram fluentem lacte et melle. 18 Et audient vocem

tuam : ingredierisque tu, et seniores Israël, ad regem
Ægypti, et dices ad eum : Dominus Deus Hebræorum
vocavit nos : ibimus viam trium dierum in solitudinem, ut
immolemus Domino Deo nostro. 19 Sed ego scio quod non
dimittet vos rex Ægypti ut eatis nisi per manum validam.
20 Extendam enim manum meam, et percutiam Ægyptum
in cunctis mirabilibus meis, quæ facturus sum in medio
eorum : post hæc dimittet vos. 21 Daboque gratiam populo
huic coram Ægyptiis : et cum egrediemini, non exibitis
vacui : 22 sed postulabit mulier a vicina sua et ab hospita
sua, vasa argentea et aurea, ac vestes : ponetisque eas
super filios et filias vestras, et spoliabitis Ægyptum.

Cap. 4 1 Respondens Moyses ait : Non credent mihi,
neque audient vocem meam, sed dicent : Non apparuit
tibi Dominus. 2 Dixit ergo ad eum : Quid est quod tenes in
manu tua ? Respondit : Virga. 3 Dixitque Dominus : Projice
eam in terram. Projecit, et versa est in colubrum, ita ut
fugeret Moyses. 4 Dixitque Dominus : Extende manum
tuam, et apprehende caudam ejus. Extendit, et tenuit,
versaque est in virgam. 5 Ut credant, inquit, quod
apparuerit tibi Dominus Deus patrum suorum, Deus
Abraham, Deus Isaac et Deus Jacob. 6 Dixitque Dominus
rursum : Mitte manum tuam in sinum tuum. Quam cum
misisset in sinum, protulit leprosam instar nivis. 7 Retrahe,
ait, manum tuam in sinum tuum. Retraxit, et protulit
iterum, et erat similis carni reliquæ. 8 Si non crediderint,
inquit, tibi, neque audierint sermonem signi prioris,
credent verbo signi sequentis. 9 Quod si nec duobus
quidem his signis crediderint, neque audierint vocem
tuam : sume aquam fluminis, et effunde eam super
aridam, et quidquid hauseris de fluvio, vertetur in
sanguinem.

10 Ait Moyses : Obsecro, Domine, non sum eloquens ab
heri et nudiustertius : et ex quo locutus es ad servum
tuum, impeditioris et tardioris linguæ sum. 11 Dixit
Dominus ad eum : Quis fecit os hominis ? aut quis

fabricatus est mutum et surdum, videntem et cæcum ?
nonne ego ? 12 Perge, igitur, et ego ero in ore tuo :
doceboque te quid loquaris. 13 At ille : Obsecro, inquit,
Domine, mitte quem missurus es. 14 Iratus Dominus in
Moysen, ait : Aaron frater tuus Levites, scio quod
eloquens sit : ecce ipse egreditur in occursum tuum,
vidensque te lætabitur corde. 15 Loquere ad eum, et pone
verba mea in ore ejus : et ego ero in ore tuo, et in ore
illius, et ostendam vobis quid agere debeatis. 16 Ipse
loquetur pro te ad populum, et erit os tuum : tu autem eris
ei in his quæ ad Deum pertinent. 17 Virgam quoque hanc
sume in manu tua, in qua facturus es signa. 18 Abiit
Moyses, et reversus est ad Jethro socerum suum, dixitque
ei : Vadam et revertar ad fratres meos in Ægyptum, ut
videam si adhuc vivant. Cui ait Jethro : Vade in pace.

19 Dixit ergo Dominus ad Moysen in Madian : Vade, et
revertere in Ægyptum, mortui sunt enim omnes qui
quærebant animam tuam. 20 Tulit ergo Moyses uxorem
suam, et filios suos, et imposuit eos super asinum :
reversusque est in Ægyptum, portans virgam Dei in manu
sua. 21 Dixitque ei Dominus revertenti in Ægyptum : Vide
ut omnia ostenta quæ posui in manu tua, facias coram
Pharaone : ego indurabo cor ejus, et non dimittet
populum. 22 Dicesque ad eum : Hæc dicit Dominus : Filius
meus primogenitus Israël. 23 Dixi tibi : Dimitte filium
meum ut serviat mihi ; et noluisti dimittere eum : ecce ego
interficiam filium tuum primogenitum. 24 Cumque esset in
itinere, in diversorio occurrit ei Dominus, et volebat
occidere eum. 25 Tulit idcirco Sephora acutissimam
petram, et circumcidit præputium filii sui, tetigitque
pedes ejus, et ait : Sponsus sanguinum tu mihi es. 26 Et
dimisit eum postquam dixerat : Sponsus sanguinum ob
circumcisionem. 27 Dixit autem Dominus ad Aaron : Vade
in occursum Moysi in desertum. Qui perrexit obviam ei in
montem Dei, et osculatus est eum. 28 Narravitque Moyses
Aaron omnia verba Domini quibus miserat eum, et signa
quæ mandaverat. 29 Veneruntque simul, et

congregaverunt cunctos seniores filiorum Israël.
30 Locutusque est Aaron omnia verba quæ dixerat
Dominus ad Moysen : et fecit signa coram populo, 31 et
credidit populus. Audieruntque quod visitasset Dominus
filios Israël, et respexisset afflictionem illorum : et proni
adoraverunt.

Cap. 5 1 Post hæc ingressi sunt Moyses et Aaron, et
dixerunt Pharaoni : Hæc dicit Dominus Deus Israël :
Dimitte populum meum ut sacrificet mihi in deserto. 2 At
ille respondit : Quis est Dominus, ut audiam vocem ejus,
et dimittam Israël ? nescio Dominum, et Israël non
dimittam. 3 Dixeruntque : Deus Hebræorum vocavit nos, ut
eamus viam trium dierum in solitudinem, et sacrificemus
Domino Deo nostro : ne forte accidat nobis pestis aut
gladius. 4 Ait ad eos rex Ægypti : Quare Moyses et Aaron
sollicitatis populum ab operibus suis ? ite ad onera
vestra.

5 Dixitque Pharao : Multus est populus terræ : videtis
quod turba succreverit : quanto magis si dederitis eis
requiem ab operibus ? 6 Præcepit ergo in die illo
præfectis operum et exactoribus populi, dicens :
7 Nequaquam ultra dabitis paleas populo ad conficiendos
lateres, sicut prius : sed ipsi vadant, et colligant stipulas.
8 Et mensuram laterum, quam prius faciebant, imponetis
super eos, nec minuetis quidquam : vacant enim, et
idcirco vociferantur, dicentes : Eamus, et sacrificemus
Deo nostro. 9 Opprimantur operibus, et expleant ea : ut
non acquiescant verbis mendacibus. 10 Igitur egressi
præfecti operum et exactores ad populum, dixerunt : Sic
dicit Pharao : Non do vobis paleas : 11 ite, et colligite
sicubi invenire poteritis, nec minuetur quidquam de opere
vestro. 12 Dispersusque est populus per omnem terram
Ægypti ad colligendas paleas. 13 Præfecti quoque operum
instabant, dicentes : Complete opus vestrum quotidie, ut
prius facere solebatis quando dabantur vobis paleæ.
14 Flagellatique sunt qui præerant operibus filiorum

Israël, ab exactoribus Pharaonis, dicentibus : Quare non
impletis mensuram laterum sicut prius, nec heri, nec
hodie ? 15 Veneruntque præpositi filiorum Israël, et
vociferati sunt ad Pharaonem dicentes : Cur ita agis
contra servos tuos ? 16 paleæ non dantur nobis, et lateres
similiter imperantur : en famuli tui flagellis cædimur, et
injuste agitur contra populum tuum. 17 Qui ait : Vacatis
otio, et idcirco dicitis : Eamus, et sacrificemus Domino.
18 Ite ergo, et operamini : paleæ non dabuntur vobis, et
reddetis consuetum numerum laterum. 19 Videbantque se
præpositi filiorum Israël in malo, eo quod diceretur eis :
Non minuetur quidquam de lateribus per singulos dies.
20 Occurreruntque Moysi et Aaron, qui stabant ex
adverso, egredientibus a Pharaone : 21 et dixerunt ad
eos : Videat Dominus et judicet, quoniam fœtere fecistis
odorem nostrum coram Pharaone et servis ejus, et
præbuistis ei gladium, ut occideret nos. 22 Reversusque
est Moyses ad Dominum, et ait : Domine, cur afflixisti
populum istum ? quare misisti me ? 23 ex eo enim quo
ingressus sum ad Pharaonem ut loquerer in nomine tuo,
afflixit populum tuum : et non liberasti eos.

Cap. 6 1 Dixitque Dominus ad Moysen : Nunc videbis
quæ facturus sim Pharaoni : per manum enim fortem
dimittet eos, et in manu robusta ejiciet illos de terra sua.
2 Locutusque est Dominus ad Moysen dicens : Ego
Dominus 3 qui apparui Abraham, Isaac et Jacob in Deo
omnipotente : et nomen meum Adonai non indicavi eis.
4 Pepigique fœdus cum eis, ut darem eis terram Chanaan,
terram peregrinationis eorum, in qua fuerunt advenæ.
5 Ego audivi gemitum filiorum Israël, quo Ægyptii
oppresserunt eos : et recordatus sum pacti mei. 6 Ideo dic
filiis Israël : Ego Dominus qui educam vos de ergastulo
Ægyptiorum, et eruam de servitute, ac redimam in
brachio excelso et judiciis magnis. 7 Et assumam vos mihi
in populum, et ero vester Deus : et scietis quod ego sum
Dominus Deus vester qui eduxerim vos de ergastulo
Ægyptiorum, 8 et induxerim in terram, super quam levavi

manum meam ut darem eam Abraham, Isaac et Jacob :
daboque illam vobis possidendam. Ego Dominus.

9 Narravit ergo Moyses omnia filiis Israël : qui non
acquieverunt ei propter angustiam spiritus, et opus
durissimum. 10 Locutusque est Dominus ad Moysen,
dicens : 11 Ingredere, et loquere ad Pharaonem regem
Ægypti, ut dimittat filios Israël de terra sua. 12 Respondit
Moyses coram Domino : Ecce filii Israël non audiunt me :
et quomodo audiet Pharao, præsertim cum incircumcisus
sim labiis ? 13 Locutusque est Dominus ad Moysen et
Aaron, et dedit mandatum ad filios Israël, et ad
Pharaonem regem Ægypti ut educerent filios Israël de
terra Ægypti.

14 Isti sunt principes domorum per familias suas. Filii
Ruben primogeniti Israëlis : Henoch et Phallu, Hesron et
Charmi : 15 hæ cognationes Ruben. Filii Simeon : Jamuel,
et Jamin, et Ahod, et Jachin, et Soar, et Saul filius
Chananitidis : hæ progenies Simeon. 16 Et hæc nomina
filiorum Levi per cognationes suas : Gerson, et Caath, et
Merari. Anni autem vitæ Levi fuerunt centum triginta
septem. 17 Filii Gerson : Lobni et Semei, per cognationes
suas. 18 Filii Caath : Amram, et Isaar, et Hebron, et Oziel ;
anni quoque vitæ Caath, centum triginta tres. 19 Filii
Merari : Moholi et Musi : hæ cognationes Levi per familias
suas. 20 Accepit autem Amram uxorem Jochabed
patruelem suam : quæ peperit ei Aaron et Moysen.
Fueruntque anni vitæ Amram, centum triginta septem.
21 Filii quoque Isaar : Core, et Nepheg, et Zechri. 22 Filii
quoque Oziel : Misaël, et Elisaphan, et Sethri. 23 Accepit
autem Aaron uxorem Elisabeth filiam Aminadab, sororem
Nahason, quæ peperit ei Nadab, et Abiu, et Eleazar, et
Ithamar. 24 Filii quoque Core : Aser, et Elcana, et
Abiasaph : hæ sunt cognationes Coritarum. 25 At vero
Eleazar filius Aaron accepit uxorem de filiabus Phutiel :
quæ peperit ei Phinees. Hi sunt principes familiarum
Leviticarum per cognationes suas. 26 Iste est Aaron et

Moyses, quibus præcepit Dominus ut educerent filios
Israël de terra Ægypti per turmas suas. [27] Hi sunt, qui
loquuntur ad Pharaonem regem Ægypti, ut educant filios
Israël de Ægypto : iste est Moyses et Aaron, [28] in die qua
locutus est Dominus ad Moysen, in terra Ægypti.

[29] Et locutus est Dominus ad Moysen, dicens : Ego
Dominus : loquere ad Pharaonem regem Ægypti, omnia
quæ ego loquor tibi. [30] Et ait Moyses coram Domino : En
incircumcisus labiis sum, quomodo audiet me Pharao ?

Cap. 7 [1] Dixitque Dominus ad Moysen : Ecce constitui
te Deum Pharaonis : et Aaron frater tuus erit propheta
tuus. [2] Tu loqueris ei omnia quæ mando tibi : et ille
loquetur ad Pharaonem, ut dimittat filios Israël de terra
sua. [3] Sed ego indurabo cor ejus, et multiplicabo signa et
ostenta mea in terra Ægypti, [4] et non audiet vos :
immittamque manum meam super Ægyptum, et educam
exercitum et populum meum filios Israël de terra Ægypti
per judicia maxima. [5] Et scient Ægyptii quia ego sum
Dominus qui extenderim manum meam super Ægyptum,
et eduxerim filios Israël de medio eorum. [6] Fecit itaque
Moyses et Aaron sicut præceperat Dominus : ita egerunt.
[7] Erat autem Moyses octoginta annorum, et Aaron
octoginta trium, quando locuti sunt ad Pharaonem.

[8] Dixitque Dominus ad Moysen et Aaron : [9] Cum dixerit
vobis Pharao, Ostendite signa : dices ad Aaron : Tolle
virgam tuam, et projice eam coram Pharaone, ac vertetur
in colubrum. [10] Ingressi itaque Moyses et Aaron ad
Pharaonem, fecerunt sicut præceperat Dominus : tulitque
Aaron virgam coram Pharaone et servis ejus, quæ versa
est in colubrum. [11] Vocavit autem Pharao sapientes et
maleficos : et fecerunt etiam ipsi per incantationes
ægyptiacas et arcana quædam similiter.
[12] Projeceruntque singuli virgas suas, quæ versæ sunt in
dracones : sed devoravit virga Aaron virgas eorum.
[13] Induratumque est cor Pharaonis, et non audivit eos,

sicut præceperat Dominus.

14 Dixit autem Dominus ad Moysen : Ingravatum est cor
Pharaonis : non vult dimittere populum. 15 Vade ad eum
mane, ecce egredietur ad aquas : et stabis in occursum
ejus super ripam fluminis : et virgam quæ conversa est in
draconem, tolles in manu tua. 16 Dicesque ad eum :
Dominus Deus Hebræorum misit me ad te, dicens :
Dimitte populum meum ut sacrificet mihi in deserto : et
usque ad præsens audire noluisti. 17 Hæc igitur dicit
Dominus : In hoc scies quod sim Dominus : ecce percutiam
virga, quæ in manu mea est, aquam fluminis, et vertetur
in sanguinem. 18 Pisces quoque, qui sunt in fluvio,
morientur, et computrescent aquæ, et affligentur Ægyptii
bibentes aquam fluminis. 19 Dixit quoque Dominus ad
Moysen : Dic ad Aaron : Tolle virgam tuam, et extende
manum tuam super aquas Ægypti, et super fluvios eorum,
et rivos ac paludes, et omnes lacus aquarum, ut vertantur
in sanguinem : et sit cruor in omni terra Ægypti, tam in
ligneis vasis quam in saxeis. 20 Feceruntque Moyses et
Aaron sicut præceperat Dominus : et elevans virgam
percussit aquam fluminis coram Pharaone et servis ejus :
quæ versa est in sanguinem. 21 Et pisces, qui erant in
flumine, mortui sunt : computruitque fluvius, et non
poterant Ægyptii bibere aquam fluminis, et fuit sanguis in
tota terra Ægypti. 22 Feceruntque similiter malefici
Ægyptiorum incantationibus suis : et induratum est cor
Pharaonis, nec audivit eos, sicut præceperat Dominus.
23 Avertitque se, et ingressus est domum suam, nec
apposuit cor etiam hac vice. 24 Foderunt autem omnes
Ægyptii per circuitum fluminis aquam ut biberent : non
enim poterant bibere de aqua fluminis. 25 Impletique sunt
septem dies, postquam percussit Dominus fluvium.

Cap. 8 1 Dixit quoque Dominus ad Moysen :
Ingredere ad Pharaonem, et dices ad eum : Hæc dicit
Dominus : Dimitte populum meum, ut sacrificet mihi : 2 sin
autem nolueris dimittere, ecce ego percutiam omnes

terminos tuos ranis, 3 et ebulliet fluvius ranas : quæ
ascendent, et ingredientur domum tuam, et cubiculum
lectuli tui, et super stratum tuum, et in domos servorum
tuorum, et in populum tuum, et in furnos tuos, et in
reliquias ciborum tuorum : 4 et ad te, et ad populum tuum,
et ad omnes servos tuos intrabunt ranæ. 5 Dixitque
Dominus ad Moysen : Dic ad Aaron : Extende manum
tuam super fluvios ac super rivos et paludes, et educ
ranas super terram Ægypti. 6 Et extendit Aaron manum
super aquas Ægypti, et ascenderunt ranæ, operueruntque
terram Ægypti. 7 Fecerunt autem et malefici per
incantationes suas similiter, eduxeruntque ranas super
terram Ægypti. 8 Vocavit autem Pharao Moysen et Aaron,
et dixit eis : Orate Dominum ut auferat ranas a me et a
populo meo, et dimittam populum ut sacrificet Domino.
9 Dixitque Moyses ad Pharaonem : Constitue mihi quando
deprecer pro te, et pro servis tuis, et pro populo tuo, ut
abigantur ranæ a te, et a domo tua, et a servis tuis, et a
populo tuo : et tantum in flumine remaneant. 10 Qui
respondit : Cras. At ille : Juxta, inquit, verbum tuum
faciam : ut scias quoniam non est sicut Dominus Deus
noster. 11 Et recedent ranæ a te, et a domo tua, et a
servis tuis, et a populo tuo : et tantum in flumine
remanebunt. 12 Egressique sunt Moyses et Aaron a
Pharaone : et clamavit Moyses ad Dominum pro
sponsione ranarum quam condixerat Pharaoni.
13 Fecitque Dominus juxta verbum Moysi : et mortuæ sunt
ranæ de domibus, et de villis, et de agris.
14 Congregaveruntque eas in immensos aggeres, et
computruit terra. 15 Videns autem Pharao quod data esset
requies, ingravavit cor suum, et non audivit eos, sicut
præceperat Dominus.

16 Dixitque Dominus ad Moysen : Loquere ad Aaron :
Extende virgam tuam, et percute pulverem terræ : et sint
sciniphes in universa terra Ægypti. 17 Feceruntque ita. Et
extendit Aaron manum, virgam tenens : percussitque
pulverem terræ, et facti sunt sciniphes in hominibus, et in

jumentis : omnis pulvis terræ versus est in sciniphes per
totam terram Ægypti. [18] Feceruntque similiter malefici
incantationibus suis, ut educerent sciniphes, et non
potuerunt : erantque sciniphes tam in hominibus quam in
jumentis. [19] Et dixerunt malefici ad Pharaonem : Digitus
Dei est hic ; induratumque est cor Pharaonis, et non
audivit eos sicut præceperat Dominus.

[20] Dixit quoque Dominus ad Moysen : Consurge diluculo,
et sta coram Pharaone : egredietur enim ad aquas : et
dices ad eum : Hæc dicit Dominus : Dimitte populum
meum ut sacrificet mihi. [21] Quod si non dimiseris eum,
ecce ego immittam in te, et in servos tuos, et in populum
tuum, et in domos tuas, omne genus muscarum : et
implebuntur domus Ægyptiorum muscis diversi generis, et
universa terra in qua fuerint. [22] Faciamque mirabilem in
die illa terram Gessen, in qua populus meus est, ut non
sint ibi muscæ : et scias quoniam ego Dominus in medio
terræ. [23] Ponamque divisionem inter populum meum et
populum tuum : cras erit signum istud. [24] Fecitque
Dominus ita. Et venit musca gravissima in domos
Pharaonis et servorum ejus, et in omnem terram Ægypti :
corruptaque est terra ab hujuscemodi muscis.
[25] Vocavitque Pharao Moysen et Aaron, et ait eis : Ite et
sacrificate Deo vestro in terra hac. [26] Et ait Moyses : Non
potest ita fieri : abominationes enim Ægyptiorum
immolabimus Domino Deo nostro : quod si mactaverimus
ea quæ colunt Ægyptii coram eis, lapidibus nos obruent.
[27] Viam trium dierum pergemus in solitudinem : et
sacrificabimus Domino Deo nostro, sicut præcepit nobis.
[28] Dixitque Pharao : Ego dimittam vos ut sacrificetis
Domino Deo vestro in deserto : verumtamen longius ne
abeatis, rogate pro me. [29] At ait Moyses : Egressus a te,
orabo Dominum : et recedet musca a Pharaone, et a
servis suis, et a populo ejus cras : verumtamen noli ultra
fallere, ut non dimittas populum sacrificare Domino.
[30] Egressusque Moyses a Pharaone, oravit Dominum.
[31] Qui fecit juxta verbum illius, et abstulit muscas a

Pharaone, et a servis suis, et a populo ejus : non superfuit
ne una quidem. [32] Et ingravatum est cor Pharaonis, ita ut
nec hac quidem vice dimitteret populum.

Cap. 9 [1] Dixit autem Dominus ad Moysen : Ingredere
ad Pharaonem, et loquere ad eum : Hæc dicit Dominus
Deus Hebræorum : Dimitte populum meum ut sacrificet
mihi. [2] Quod si adhuc renuis, et retines eos, [3] ecce manus
mea erit super agros tuos, et super equos, et asinos, et
camelos, et boves, et oves, pestis valde gravis. [4] Et faciet
Dominus mirabile inter possessiones Israël et
possessiones Ægyptiorum, ut nihil omnino pereat ex eis
quæ pertinent ad filios Israël. [5] Constituitque Dominus
tempus, dicens : Cras faciet Dominus verbum istud in
terra. [6] Fecit ergo Dominus verbum hoc altera die :
mortuaque sunt omnia animantia Ægyptiorum ; de
animalibus vero filiorum Israël, nihil omnino periit. [7] Et
misit Pharao ad videndum : nec erat quidquam mortuum
de his quæ possidebat Israël. Ingravatumque est cor
Pharaonis, et non dimisit populum.

[8] Et dixit Dominus ad Moysen et Aaron : Tollite plenas
manus cineris de camino, et spargat illum Moyses in
cælum coram Pharaone. [9] Sitque pulvis super omnem
terram Ægypti : erunt enim in hominibus et jumentis
ulcera, et vesicæ turgentes in universa terra Ægypti.
[10] Tuleruntque cinerem de camino, et steterunt coram
Pharaone, et sparsit illum Moyses in cælum : factaque
sunt ulcera vesicarum turgentium in hominibus et
jumentis : [11] nec poterant malefici stare coram Moyse
propter ulcera quæ in illis erant, et in omni terra Ægypti.
[12] Induravitque Dominus cor Pharaonis, et non audivit eos,
sicut locutus est Dominus ad Moysen.

[13] Dixitque Dominus ad Moysen : Mane consurge, et sta
coram Pharaone, et dices ad eum : Hæc dicit Dominus
Deus Hebræorum : Dimitte populum meum ut sacrificet
mihi. [14] Quia in hac vice mittam omnes plagas meas super

cor tuum, et super servos tuos, et super populum tuum : ut
scias quod non sit similis mei in omni terra. 15 Nunc enim
extendens manum percutiam te, et populum tuum peste,
peribisque de terra. 16 Idcirco autem posui te, ut
ostendam in te fortitudinem meam, et narretur nomen
meum in omni terra. 17 Adhuc retines populum meum, et
non vis dimittere eum ? 18 En pluam cras hac ipsa hora
grandinem multam nimis, qualis non fuit in Ægypto a die
qua fundata est, usque in præsens tempus. 19 Mitte ergo
jam nunc, et congrega jumenta tua, et omnia quæ habes
in agro : homines enim, et jumenta, et universa quæ
inventa fuerint foris, nec congregata de agris,
cecideritque super ea grando, morientur. 20 Qui timuit
verbum Domini de servis Pharaonis, facit confugere
servos suos et jumenta in domos : 21 qui autem neglexit
sermonem Domini, dimisit servos suos et jumenta in agris.
22 Et dixit Dominus ad Moysen : Extende manum tuam in
cælum, ut fiat grando in universa terra Ægypti super
homines, et super jumenta, et super omnem herbam agri
in terra Ægypti. 23 Extenditque Moyses virgam in cælum,
et Dominus dedit tonitrua, et grandinem, ac discurrentia
fulgura super terram : pluitque Dominus grandinem super
terram Ægypti. 24 Et grando et ignis mista pariter
ferebantur : tantæque fuit magnitudinis, quanta ante
numquam apparuit in universa terra Ægypti ex quo gens
illa condita est. 25 Et percussit grando in omni terra
Ægypti cuncta quæ fuerunt in agris, ab homine usque ad
jumentum : cunctamque herbam agri percussit grando, et
omne lignum regionis confregit. 26 Tantum in terra
Gessen, ubi erant filii Israël, grando non cecidit.
27 Misitque Pharao, et vocavit Moysen et Aaron, dicens ad
eos : Peccavi etiam nunc : Dominus justus ; ego et populus
meus, impii. 28 Orate Dominum ut desinant tonitrua Dei,
et grando : ut dimittam vos, et nequaquam hic ultra
maneatis. 29 Ait Moyses : Cum egressus fuero de urbe,
extendam palmas meas ad Dominum, et cessabunt
tonitrua, et grando non erit, ut scias quia Domini est
terra : 30 novi autem quod et tu et servi tui necdum

timeatis Dominum Deum. 31 Linum ergo et hordeum læsum
est, eo quod hordeum esset virens, et linum jam folliculos
germinaret : 32 triticum autem et far non sunt læsa, quia
serotina erant. 33 Egressusque Moyses a Pharaone ex
urbe, tetendit manus ad Dominum : et cessaverunt
tonitrua et grando, nec ultra stillavit pluvia super terram.
34 Videns autem Pharao quod cessasset pluvia, et grando,
et tonitrua, auxit peccatum : 35 et ingravatum est cor ejus,
et servorum illius, et induratum nimis : nec dimisit filios
Israël, sicut præceperat Dominus per manum Moysi.

Cap. 10 1 Et dixit Dominus ad Moysen : Ingredere ad
Pharaonem : ego enim induravi cor ejus, et servorum
illius, ut faciam signa mea hæc in eo : 2 et narres in
auribus filii tui, et nepotum tuorum, quoties contriverim
Ægyptios, et signa mea fecerim in eis : et sciatis quia ego
Dominus. 3 Introierunt ergo Moyses et Aaron ad
Pharaonem, et dixerunt ei : Hæc dicit Dominus Deus
Hebræorum : Usquequo non vis subjici mihi ? dimitte
populum meum, ut sacrificet mihi. 4 Sin autem resistis, et
non vis dimittere eum : ecce ego inducam cras locustam
in fines tuos : 5 quæ operiat superficiem terræ, ne
quidquam ejus appareat, sed comedatur quod residuum
fuerit grandini : corrodet enim omnia ligna quæ
germinant in agris. 6 Et implebunt domos tuas, et
servorum tuorum, et omnium Ægyptiorum, quantam non
viderunt patres tui, et avi, ex quo orti sunt super terram,
usque in præsentem diem. Avertitque se, et egressus est
a Pharaone. 7 Dixerunt autem servi Pharaonis ad eum :
Usquequo patiemur hoc scandalum ? dimitte homines, ut
sacrificent Domino Deo suo ; nonne vides quod perierit
Ægyptus ? 8 Revocaveruntque Moysen et Aaron ad
Pharaonem : qui dixit eis : Ite, sacrificate Domino Deo
vestro : quinam sunt qui ituri sunt ? 9 Ait Moyses : Cum
parvulis nostris, et senioribus pergemus, cum filiis et
filiabus, cum ovibus et armentis : est enim solemnitas
Domini Dei nostri. 10 Et respondit Pharao : Sic Dominus sit
vobiscum, quomodo ego dimittam vos, et parvulos vestros,

cui dubium est quod pessime cogitetis ? 11 non fiet ita,
sed ite tantum viri, et sacrificate Domino : hoc enim et ipsi
petistis. Statimque ejecti sunt de conspectu Pharaonis.
12 Dixit autem Dominus ad Moysen : Extende manum tuam
super terram Ægypti ad locustam, ut ascendat super eam,
et devoret omnem herbam quæ residua fuerit grandini.
13 Et extendit Moyses virgam super terram Ægypti : et
Dominus induxit ventum urentem tota die illa et nocte : et
mane facto, ventus urens levavit locustas. 14 Quæ
ascenderunt super universam terram Ægypti : et sederunt
in cunctis finibus Ægyptiorum innumerabiles, quales ante
illud tempus non fuerant, nec postea futuræ sunt.
15 Operueruntque universam superficiem terræ, vastantes
omnia. Devorata est igitur herba terræ, et quidquid
pomorum in arboribus fuit, quæ grando dimiserat :
nihilque omnino virens relictum est in lignis et in herbis
terræ, in cuncta Ægypto. 16 Quam ob rem festinus Pharao
vocavit Moysen et Aaron, et dixit eis : Peccavi in Dominum
Deum vestrum, et in vos. 17 Sed nunc dimittite peccatum
mihi etiam hac vice, et rogate Dominum Deum vestrum, ut
auferat a me mortem istam. 18 Egressusque Moyses de
conspectu Pharaonis, oravit Dominum. 19 Qui flare fecit
ventum ab occidente vehementissimum, et arreptam
locustam projecit in mare Rubrum : non remansit ne una
quidem in cunctis finibus Ægypti. 20 Et induravit Dominus
cor Pharaonis, nec dimisit filios Israël.

21 Dixit autem Dominus ad Moysen : Extende manum tuam
in cælum : et sint tenebræ super terram Ægypti tam
densæ, ut palpari queant. 22 Extenditque Moyses manum
in cælum : et factæ sunt tenebræ horribiles in universa
terra Ægypti tribus diebus. 23 Nemo vidit fratrem suum,
nec movit se de loco in quo erat : ubicumque autem
habitabant filii Israël, lux erat. 24 Vocavitque Pharao
Moysen et Aaron, et dixit eis : Ite, sacrificate Domino :
oves tantum vestræ et armenta remaneant, parvuli vestri
eant vobiscum. 25 Ait Moyses : Hostias quoque et
holocausta dabis nobis, quæ offeramus Domino Deo

nostro. [26] Cuncti greges pergent nobiscum ; non
remanebit ex eis ungula : quæ necessaria sunt in cultum
Domini Dei nostri : præsertim cum ignoremus quid debeat
immolari, donec ad ipsum locum perveniamus.
[27] Induravit autem Dominus cor Pharaonis, et noluit
dimittere eos. [28] Dixitque Pharao ad Moysen : Recede a
me, et cave ne ultra videas faciem meam : quocumque
die apparueris mihi, morieris. [29] Respondit Moyses : Ita
fiet ut locutus es : non videbo ultra faciem tuam.

Cap. 11 [1] Et dixit Dominus ad Moysen : Adhuc una
plaga tangam Pharaonem et Ægyptum, et post hæc
dimittet vos, et exire compellet. [2] Dices ergo omni plebi ut
postulet vir ab amico suo, et mulier a vicina sua, vasa
argentea et aurea. [3] Dabit autem Dominus gratiam
populo suo coram Ægyptiis. Fuitque Moyses vir magnus
valde in terra Ægypti coram servis Pharaonis et omni
populo. [4] Et ait : Hæc dicit Dominus : Media nocte
egrediar in Ægyptum : [5] et morietur omne primogenitum
in terra Ægyptiorum, a primogenito Pharaonis, qui sedet
in solio ejus, usque ad primogenitum ancillæ quæ est ad
molam, et omnia primogenita jumentorum. [6] Eritque
clamor magnus in universa terra Ægypti, qualis nec ante
fuit, nec postea futurus est. [7] Apud omnes autem filios
Israël non mutiet canis ab homine usque ad pecus : ut
sciatis quanto miraculo dividat Dominus Ægyptios et
Israël. [8] Descendentque omnes servi tui isti ad me, et
adorabunt me, dicentes : Egredere tu, et omnis populus
qui subjectus est tibi : post hæc egrediemur. [9] Et exivit a
Pharaone iratus nimis. Dixit autem Dominus ad Moysen :
Non audiet vos Pharao ut multa signa fiant in terra
Ægypti. [10] Moyses autem et Aaron fecerunt omnia
ostenta, quæ scripta sunt, coram Pharaone. Et induravit
Dominus cor Pharaonis, nec dimisit filios Israël de terra
sua.

Cap. 12 [1] Dixit quoque Dominus ad Moysen et Aaron
in terra Ægypti : [2] Mensis iste, vobis principium mensium :

primus erit in mensibus anni. 3 Loquimini ad universum
cœtum filiorum Israël, et dicite eis : Decima die mensis
hujus tollat unusquisque agnum per familias et domos
suas. 4 Sin autem minor est numerus ut sufficere possit ad
vescendum agnum, assumet vicinum suum qui junctus est
domui suæ, juxta numerum animarum quæ sufficere
possunt ad esum agni. 5 Erit autem agnus absque macula,
masculus, anniculus : juxta quem ritum tolletis et hædum.
6 Et servabitis eum usque ad quartamdecimam diem
mensis hujus : immolabitque eum universa multitudo
filiorum Israël ad vesperam. 7 Et sument de sanguine ejus,
ac ponent super utrumque postem, et in superliminaribus
domorum, in quibus comedent illum. 8 Et edent carnes
nocte illa assas igni, et azymos panes cum lactucis
agrestibus. 9 Non comedetis ex eo crudum quid, nec
coctum aqua, sed tantum assum igni : caput cum pedibus
ejus et intestinis vorabitis. 10 Nec remanebit quidquam ex
eo usque mane ; si quid residuum fuerit, igne comburetis.
11 Sic autem comedetis illum : renes vestros accingetis, et
calceamenta habebitis in pedibus, tenentes baculos in
manibus, et comedetis festinanter : est enim Phase (id
est, transitus) Domini.

12 Et transibo per terram Ægypti nocte illa, percutiamque
omne primogenitum in terra Ægypti ab homine usque ad
pecus : et in cunctis diis Ægypti faciam judicia. Ego
Dominus. 13 Erit autem sanguis vobis in signum in ædibus
in quibus eritis : et videbo sanguinem, et transibo vos :
nec erit in vobis plaga disperdens quando percussero
terram Ægypti. 14 Habebitis autem hunc diem in
monimentum : et celebrabitis eam solemnem Domino in
generationibus vestris cultu sempiterno. 15 Septem diebus
azyma comedetis : in die primo non erit fermentum in
domibus vestris : quicumque comederit fermentatum,
peribit anima illa de Israël, a primo die usque ad diem
septimum. 16 Dies prima erit sancta atque solemnis, et
dies septima eadem festivitate venerabilis : nihil operis
facietis in eis, exceptis his, quæ ad vescendum pertinent.

17 Et observabitis azyma : in eadem enim ipsa die educam
exercitum vestrum de terra Ægypti, et custodietis diem
istum in generationes vestras ritu perpetuo. 18 Primo
mense, quartadecima die mensis ad vesperam, comedetis
azyma usque ad diem vigesimam primam ejusdem mensis
ad vesperam. 19 Septem diebus fermentum non invenietur
in domibus vestris : qui comederit fermentatum, peribit
anima ejus de cœtu Israël, tam de advenis quam de
indigenis terræ. 20 Omne fermentatum non comedetis : in
cunctis habitaculis vestris edetis azyma. 21 Vocavit autem
Moyses omnes seniores filiorum Israël, et dixit ad eos : Ite
tollentes animal per familias vestras, et immolate Phase.
22 Fasciculumque hyssopi tingite in sanguine qui est in
limine, et aspergite ex eo superliminare, et utrumque
postem : nullus vestrum egrediatur ostium domus suæ
usque mane. 23 Transibit enim Dominus percutiens
Ægyptios : cumque viderit sanguinem in superliminari, et
in utroque poste, transcendet ostium domus, et non sinet
percussorem ingredi domos vestras et lædere. 24 Custodi
verbum istud legitimum tibi et filiis tuis usque in æternum.
25 Cumque introieritis terram, quam Dominus daturus est
vobis ut pollicitus est, observabitis cæremonias istas. 26 Et
cum dixerint vobis filii vestri : Quæ est ista religio ?
27 Dicetis eis : Victima transitus Domini est, quando
transivit super domos filiorum Israël in Ægypto,
percutiens Ægyptios, et domos nostras liberans.
Incurvatusque populus adoravit. 28 Et egressi filii Israël
fecerunt sicut præceperat Dominus Moysi et Aaron.

29 Factum est autem in noctis medio, percussit Dominus
omne primogenitum in terra Ægypti, a primogenito
Pharaonis, qui in solio ejus sedebat, usque ad
primogenitum captivæ quæ erat in carcere, et omne
primogenitum jumentorum. 30 Surrexitque Pharao nocte,
et omnes servi ejus, cunctaque Ægyptus : et ortus est
clamor magnus in Ægypto : neque enim erat domus in qua
non jaceret mortuus.

31 Vocatisque Pharao Moyse et Aaron nocte, ait : Surgite
et egredimini a populo meo, vos et filii Israël : ite,
immolate Domino sicut dicitis. 32 Oves vestras et armenta
assumite ut petieratis, et abeuntes benedicite mihi.
33 Urgebantque Ægyptii populum de terra exire velociter,
dicentes : Omnes moriemur. 34 Tulit igitur populus
conspersam farinam antequam fermentaretur : et ligans
in palliis, posuit super humeros suos. 35 Feceruntque filii
Israël sicut præceperat Moyses : et petierunt ab Ægyptiis
vasa argentea et aurea, vestemque plurimam. 36 Dominus
autem dedit gratiam populo coram Ægyptiis ut
commodarent eis : et spoliaverunt Ægyptios.

37 Profectique sunt filii Israël de Ramesse in Socoth,
sexcenta fere millia peditum virorum, absque parvulis.
38 Sed et vulgus promiscuum innumerabile ascendit cum
eis, oves et armenta et animantia diversi generis multa
nimis. 39 Coxeruntque farinam, quam dudum de Ægypto
conspersam tulerant : et fecerunt subcinericios panes
azymos : neque enim poterant fermentari, cogentibus
exire Ægyptiis, et nullam facere sinentibus moram : nec
pulmenti quidquam occurrerat præparare. 40 Habitatio
autem filiorum Israël qua manserunt in Ægypto, fuit
quadringentorum triginta annorum. 41 Quibus expletis,
eadem die egressus est omnis exercitus Domini de terra
Ægypti. 42 Nox ista est observabilis Domini, quando eduxit
eos de terra Ægypti : hanc observare debent omnes filii
Israël in generationibus suis.

43 Dixitque Dominus ad Moysen et Aaron : Hæc est religio
Phase : omnis alienigena non comedet ex eo. 44 Omnis
autem servus emptitius circumcidetur, et sic comedet.
45 Advena et mercenarius non edent ex eo. 46 In una domo
comedetur, nec efferetis de carnibus ejus foras, nec os
illius confringetis. 47 Omnis cœtus filiorum Israël faciet
illud. 48 Quod si quis peregrinorum in vestram voluerit
transire coloniam, et facere Phase Domini, circumcidetur
prius omne masculinum ejus, et tunc rite celebrabit :

eritque sicut indigena terræ : si quis autem circumcisus non fuerit, non vescetur ex eo. [49] Eadem lex erit indigenæ et colono qui peregrinatur apud vos. [50] Feceruntque omnes filii Israël sicut præceperat Dominus Moysi et Aaron. [51] Et eadem die eduxit Dominus filios Israël de terra Ægypti per turmas suas.

Cap. 13 [1] Locutusque est Dominus ad Moysen, dicens : [2] Sanctifica mihi omne primogenitum quod aperit vulvam in filiis Israël, tam de hominibus quam de jumentis : mea sunt enim omnia. [3] Et ait Moyses ad populum : Mementote diei hujus in qua egressi estis de Ægypto et de domo servitutis, quoniam in manu forti eduxit vos Dominus de loco isto : ut non comedatis fermentatum panem. [4] Hodie egredimini mense novarum frugum. [5] Cumque introduxerit te Dominus in terram Chananæi, et Hethæi, et Amorrhæi, et Hevæi, et Jebusæi, quam juravit patribus tuis ut daret tibi, terram fluentem lacte et melle, celebrabis hunc morem sacrorum mense isto. [6] Septem diebus vesceris azymis : et in die septimo erit solemnitas Domini. [7] Azyma comedetis septem diebus : non apparebit apud te aliquid fermentatum, nec in cunctis finibus tuis. [8] Narrabisque filio tuo in die illo, dicens : Hoc est quod fecit mihi Dominus quando egressus sum de Ægypto. [9] Et erit quasi signum in manu tua, et quasi monimentum ante oculos tuos : et ut lex Domini semper sit in ore tuo, in manu enim forti eduxit te Dominus de Ægypto. [10] Custodies hujuscemodi cultum statuto tempore a diebus in dies. [11] Cumque introduxerit te Dominus in terram Chananæi, sicut juravit tibi et patribus tuis, et dederit tibi eam : [12] separabis omne quod aperit vulvam Domino, et quod primitivum est in pecoribus tuis : quidquid habueris masculini sexus, consecrabis Domino. [13] Primogenitum asini mutabis ove : quod si non redemeris, interficies. Omne autem primogenitum hominis de filiis tuis, pretio redimes. [14] Cumque interrogaverit te filius tuus cras, dicens : Quid est hoc ? respondebis ei : In manu forti eduxit nos

Dominus de terra Ægypti, de domo servitutis. [15] Nam cum
induratus esset Pharao, et nollet nos dimittere, occidit
Dominus omne primogenitum in terra Ægypti, a
primogenito hominis usque ad primogenitum
jumentorum : idcirco immolo Domino omne quod aperit
vulvam masculini sexus, et omnia primogenita filiorum
meorum redimo. [16] Erit igitur quasi signum in manu tua, et
quasi appensum quid, ob recordationem, inter oculos
tuos : eo quod in manu forti eduxit nos Dominus de
Ægypto.

[17] Igitur cum emisisset Pharao populum, non eos duxit
Deus per viam terræ Philisthiim quæ vicina est : reputans
ne forte pœniteret eum, si vidisset adversum se bella
consurgere, et reverteretur in Ægyptum. [18] Sed
circumduxit per viam deserti, quæ est juxta mare
Rubrum : et armati ascenderunt filii Israël de terra
Ægypti. [19] Tulit quoque Moyses ossa Joseph secum : eo
quod adjurasset filios Israël, dicens : Visitabit vos Deus ;
efferte ossa mea hinc vobiscum. [20] Profectique de Socoth
castrametati sunt in Etham, in extremis finibus solitudinis.
[21] Dominus autem præcedebat eos ad ostendendam viam
per diem in columna nubis, et per noctem in columna
ignis : ut dux esset itineris utroque tempore. [22] Numquam
defuit columna nubis per diem, nec columna ignis per
noctem, coram populo.

Cap. 14 [1] Locutus est autem Dominus ad Moysen,
dicens : [2] Loquere filiis Israël : Reversi castrametentur e
regione Phihahiroth, quæ est inter Magdalum et mare
contra Beelsephon : in conspectu ejus castra ponetis
super mare. [3] Dicturusque est Pharao super filiis Israël :
Coarctati sunt in terra ; conclusit eos desertum. [4] Et
indurabo cor ejus, ac persequetur vos : et glorificabor in
Pharaone, et in omni exercitu ejus ; scientque Ægyptii
quia ego sum Dominus. Feceruntque ita.

[5] Et nuntiatum est regi Ægyptiorum quod fugisset

populus : immutatumque est cor Pharaonis et servorum
ejus super populo, et dixerunt : Quid voluimus facere ut
dimitteremus Israël, ne serviret nobis ? 6 Junxit ergo
currum, et omnem populum suum assumpsit secum.
7 Tulitque sexcentos currus electos, et quidquid in Ægypto
curruum fuit : et duces totius exercitus. 8 Induravitque
Dominus cor Pharaonis regis Ægypti, et persecutus est
filios Israël : at illi egressi sunt in manu excelsa.
9 Cumque persequerentur Ægyptii vestigia
præcedentium, repererunt eos in castris super mare :
omnis equitatus et currus Pharaonis, et universus
exercitus, erant in Phihahiroth contra Beelsephon.
10 Cumque appropinquasset Pharao, levantes filii Israël
oculos, viderunt Ægyptios post se, et timuerunt valde :
clamaveruntque ad Dominum, 11 et dixerunt ad Moysen :
Forsitan non erant sepulchra in Ægypto, ideo tulisti nos ut
moreremur in solitudine : quid hoc facere voluisti, ut
educeres nos ex Ægypto ? 12 nonne iste est sermo, quem
loquebamur ad te in Ægypto, dicentes : Recede a nobis,
ut serviamus Ægyptiis ? multo enim melius erat servire
eis, quam mori in solitudine. 13 Et ait Moyses ad populum :
Nolite timere : state, et videte magnalia Domini quæ
facturus est hodie : Ægyptios enim, quos nunc videtis,
nequaquam ultra videbitis usque in sempiternum.
14 Dominus pugnabit pro vobis, et vos tacebitis.
15 Dixitque Dominus ad Moysen : Quid clamas ad me ?
loquere filiis Israël ut proficiscantur. 16 Tu autem eleva
virgam tuam, et extende manum tuam super mare, et
divide illud : ut gradiantur filii Israël in medio mari per
siccum. 17 Ego autem indurabo cor Ægyptiorum ut
persequantur vos : et glorificabor in Pharaone, et in omni
exercitu ejus, et in curribus et in equitibus illius. 18 Et
scient Ægyptii quia ego sum Dominus cum glorificatus
fuero in Pharaone, et in curribus atque in equitibus ejus.
19 Tollensque se angelus Dei, qui præcedebat castra
Israël, abiit post eos : et cum eo pariter columna nubis,
priora dimittens, post tergum 20 stetit, inter castra
Ægyptiorum et castra Israël : et erat nubes tenebrosa, et

illuminans noctem, ita ut ad se invicem toto noctis
tempore accedere non valerent. 21 Cumque extendisset
Moyses manum super mare, abstulit illud Dominus flante
vento vehementi et urente tota nocte, et vertit in siccum :
divisaque est aqua. 22 Et ingressi sunt filii Israël per
medium sicci maris : erat enim aqua quasi murus a dextra
eorum et læva. 23 Persequentesque Ægyptii ingressi sunt
post eos, et omnis equitatus Pharaonis, currus ejus et
equites per medium maris. 24 Jamque advenerat vigilia
matutina, et ecce respiciens Dominus super castra
Ægyptiorum per columnam ignis et nubis, interfecit
exercitum eorum, 25 et subvertit rotas curruum,
ferebanturque in profundum. Dixerunt ergo Ægyptii :
Fugiamus Israëlem : Dominus enim pugnat pro eis contra
nos. 26 Et ait Dominus ad Moysen : Extende manum tuam
super mare, ut revertantur aquæ ad Ægyptios super
currus et equites eorum. 27 Cumque extendisset Moyses
manum contra mare, reversum est primo diluculo ad
priorem locum : fugientibusque Ægyptiis occurrerunt
aquæ, et involvit eos Dominus in mediis fluctibus.
28 Reversæque sunt aquæ, et operuerunt currus et equites
cuncti exercitus Pharaonis, qui sequentes ingressi fuerant
mare : nec unus quidem superfuit ex eis. 29 Filii autem
Israël perrexerunt per medium sicci maris, et aquæ eis
erant quasi pro muro a dextris et a sinistris :
30 liberavitque Dominus in die illa Israël de manu
Ægyptiorum. 31 Et viderunt Ægyptios mortuos super littus
maris, et manum magnam quam exercuerat Dominus
contra eos : timuitque populus Dominum, et crediderunt
Domino, et Moysi servo ejus.

Cap. 15 1 Tunc cecinit Moyses et filii Israël carmen
hoc Domino, et dixerunt :
Cantemus Domino : gloriose enim magnificatus est,
equum et ascensorem dejecit in mare.
2 Fortitudo mea, et laus mea Dominus,
et factus est mihi in salutem :
iste Deus meus, et glorificabo eum :

Deus patris mei, et exaltabo eum.
3 Dominus quasi vir pugnator,
Omnipotens nomen ejus,
4 currus Pharaonis et exercitum ejus projecit in mare :
electi principes ejus submersi sunt in mari Rubro.
5 Abyssi operuerunt eos ;
descenderunt in profundum quasi lapis.
6 Dextera tua, Domine, magnificata est in fortitudine :
dextera tua, Domine, percussit inimicum.
7 Et in multitudine gloriæ tuæ deposuisti adversarios tuos :
misisti iram tuam, quæ devoravit eos sicut stipulam.
8 Et in spiritu furoris tui congregatæ sunt aquæ :
stetit unda fluens, congregata sunt abyssi in medio mari.
9 Dixit inimicus : Persequar et comprehendam,
dividam spolia, implebitur anima mea :
evaginabo gladium meum, interficiet eos manus mea.
10 Flavit spiritus tuus, et operuit eos mare :
submersi sunt quasi plumbum in aquis vehementibus.
11 Quis similis tui in fortibus, Domine ?
quis similis tui, magnificus in sanctitate,
terribilis atque laudabilis, faciens mirabilia ?
12 Extendisti manum tuam, et devoravit eos terra.
13 Dux fuisti in misericordia tua populo quem redemisti :
et portasti eum in fortitudine tua, ad habitaculum sanctum tuum.
14 Ascenderunt populi, et irati sunt :
dolores obtinuerunt habitatores Philisthiim.
15 Tunc conturbati sunt principes Edom,
robustos Moab obtinuit tremor :
obriguerunt omnes habitatores Chanaan.
16 Irruat super eos formido et pavor, in magnitudine brachii tui :
fiant immobiles quasi lapis,
donec pertranseat populus tuus, Domine,
donec pertranseat populus tuus iste, quem possedisti.
17 Introduces eos, et plantabis in monte hæreditatis tuæ,
firmissimo habitaculo tuo quod operatus es, Domine :

sanctuarium tuum, Domine, quod firmaverunt manus tuæ.
18 Dominus regnabit in æternum et ultra.
19 Ingressus est enim eques Pharao
cum curribus et equitibus ejus in mare :
et reduxit super eos Dominus
aquas maris :
filii autem Israël ambulaverunt per siccum in medio ejus.
20 Sumpsit ergo Maria prophetissa, soror Aaron,
tympanum in manu sua : egressæque sunt omnes
mulieres post eam cum tympanis et choris, 21 quibus
præcinebat, dicens :
Cantemus Domino, gloriose enim magnificatus est :
equum et ascensorem ejus dejecit in mare.

22 Tulit autem Moyses Israël de mari Rubro, et egressi
sunt in desertum Sur : ambulaveruntque tribus diebus per
solitudinem, et non inveniebant aquam. 23 Et venerunt in
Mara, nec poterant bibere aquas de Mara, eo quod
essent amaræ : unde et congruum loco nomen imposuit,
vocans illum Mara, id est, amaritudinem. 24 Et murmuravit
populus contra Moysen, dicens : Quid bibemus ? 25 At ille
clamavit ad Dominum, qui ostendit ei lignum : quod cum
misisset in aquas, in dulcedinem versæ sunt : ibi constituit
ei præcepta, atque judicia, et ibi tentavit eum, 26 dicens :
Si audieris vocem Domini Dei tui, et quod rectum est
coram eo feceris, et obedieris mandatis ejus,
custodierisque omnia præcepta illius, cunctum
languorem, quem posui in Ægypto, non inducam super te :
ego enim Dominus sanator tuus. 27 Venerunt autem in Elim
filii Israël, ubi erant duodecim fontes aquarum, et
septuaginta palmæ : et castrametati sunt juxta aquas.

Cap. 16 1 Profectique sunt de Elim, et venit omnis
multitudo filiorum Israël in desertum Sin, quod est inter
Elim et Sinai, quintodecimo die mensis secundi, postquam
egressi sunt de terra Ægypti. 2 Et murmuravit omnis
congregatio filiorum Israël contra Moysen et Aaron in

solitudine. 3 Dixeruntque filii Israël ad eos : Utinam mortui
essemus per manum Domini in terra Ægypti, quando
sedebamus super ollas carnium, et comedebamus panem
in saturitate : cur eduxistis nos in desertum istud, ut
occideretis omnem multitudinem fame ? 4 Dixit autem
Dominus ad Moysen : Ecce ego pluam vobis panes de
cælo : egrediatur populus, et colligat quæ sufficiunt per
singulos dies : ut tentem eum utrum ambulet in lege mea,
an non. 5 Die autem sexto parent quod inferant : et sit
duplum quam colligere solebant per singulos dies.
6 Dixeruntque Moyses et Aaron ad omnes filios Israël :
Vespere scietis quod Dominus eduxerit vos de terra
Ægypti, 7 et mane videbitis gloriam Domini : audivit enim
murmur vestrum contra Dominum : nos vero quid sumus,
quia mussitastis contra nos ? 8 Et ait Moyses : Dabit vobis
Dominus vespere carnes edere, et mane panes in
saturitate : eo quod audierit murmurationes vestras
quibus murmurati estis contra eum : nos enim quid
sumus ? nec contra nos est murmur vestrum, sed contra
Dominum. 9 Dixit quoque Moyses ad Aaron : Dic universæ
congregationi filiorum Israël : Accedite coram Domino :
audivit enim murmur vestrum. 10 Cumque loqueretur
Aaron ad omnem cœtum filiorum Israël, respexerunt ad
solitudinem : et ecce gloria Domini apparuit in nube.
11 Locutus est autem Dominus ad Moysen, dicens :
12 Audivi murmurationes filiorum Israël. Loquere ad eos :
Vespere comedetis carnes, et mane saturabimini
panibus : scietisque quod ego sum Dominus Deus vester.
13 Factum est ergo vespere, et ascendens coturnix,
cooperuit castra : mane quoque ros jacuit per circuitum
castrorum. 14 Cumque operuisset superficiem terræ,
apparuit in solitudine minutum, et quasi pilo tusum in
similitudinem pruinæ super terram. 15 Quod cum vidissent
filii Israël, dixerunt ad invicem : Manhu ? quod significat :
Quid est hoc ? ignorabant enim quid esset. Quibus ait
Moyses : Iste est panis quem Dominus dedit vobis ad
vescendum. 16 Hic est sermo, quem præcepit Dominus :
Colligat unusquisque ex eo quantum sufficit ad

vescendum : gomor per singula capita, juxta numerum
animarum vestrarum quæ habitant in tabernaculo sic
tolletis. 17 Feceruntque ita filii Israël : et collegerunt, alius
plus, alius minus. 18 Et mensi sunt ad mensuram gomor :
nec qui plus collegerat, habuit amplius : nec qui minus
paraverat, reperit minus : sed singuli juxta id quod edere
poterant, congregaverunt. 19 Dixitque Moyses ad eos :
Nullus relinquat ex eo in mane. 20 Qui non audierunt eum,
sed dimiserunt quidam ex eis usque mane, et scatere
cœpit vermibus, atque computruit : et iratus est contra
eos Moyses.

21 Colligebant autem mane singuli, quantum sufficere
poterat ad vescendum : cumque incaluisset sol,
liquefiebat. 22 In die autem sexta collegerunt cibos
duplices, id est, duo gomor per singulos homines :
venerunt autem omnes principes multitudinis, et
narraverunt Moysi. 23 Qui ait eis : Hoc est quod locutus est
Dominus : Requies sabbati sanctificata est Domino cras :
quodcumque operandum est, facite, et quæ coquenda
sunt coquite : quidquid autem reliquum fuerit, reponite
usque in mane. 24 Feceruntque ita ut præceperat Moyses,
et non computruit, neque vermis inventus est in eo.
25 Dixitque Moyses : Comedite illud hodie, quia sabbatum
est Domini : non invenietur hodie in agro. 26 Sex diebus
colligite : in die autem septimo sabbatum est Domini,
idcirco non invenietur. 27 Venitque septima dies : et
egressi de populo ut colligerent, non invenerunt. 28 Dixit
autem Dominus ad Moysen : Usquequo non vultis
custodire mandata mea et legem meam ? 29 videte quod
Dominus dederit vobis sabbatum, et propter hoc die sexta
tribuit vobis cibos duplices : maneat unusquisque apud
semetipsum ; nullus egrediatur de loco suo die septimo.
30 Et sabbatizavit populus die septimo. 31 Appellavitque
domus Israël nomen ejus Man : quod erat quasi semen
coriandri album, gustusque ejus quasi similæ cum melle.
32 Dixit autem Moyses : Iste est sermo, quem præcepit
Dominus : Imple gomor ex eo, et custodiatur in futuras

retro generationes : ut noverint panem, quo alui vos in
solitudine, quando educti estis de terra Ægypti.
33 Dixitque Moyses ad Aaron : Sume vas unum, et mitte ibi
man, quantum potest capere gomor, et repone coram
Domino ad servandum in generationes vestras, 34 sicut
præcepit Dominus Moysi. Posuitque illud Aaron in
tabernaculo reservandum. 35 Filii autem Israël
comederunt man quadraginta annis, donec venirent in
terram habitabilem : hoc cibo aliti sunt, usquequo
tangerent fines terræ Chanaan. 36 Gomor autem decima
pars est ephi.

Cap. 17 1 Igitur profecta omnis multitudo filiorum
Israël de deserto Sin per mansiones suas, juxta sermonem
Domini, castrametati sunt in Raphidim, ubi non erat aqua
ad bibendum populo. 2 Qui jurgatus contra Moysen, ait :
Da nobis aquam, ut bibamus. Quibus respondit Moyses :
Quid jurgamini contra me ? cur tentatis Dominum ?
3 Sitivit ergo ibi populus præ aquæ penuria, et
murmuravit contra Moysen, dicens : Cur fecisti nos exire
de Ægypto, ut occideres nos, et liberos nostros, ac
jumenta siti ? 4 Clamavit autem Moyses ad Dominum,
dicens : Quid faciam populo huic ? adhuc paululum, et
lapidabit me. 5 Et ait Dominus ad Moysen : Antecede
populum, et sume tecum de senioribus Israël : et virgam
qua percussisti fluvium, tolle in manu tua, et vade. 6 En
ego stabo ibi coram te, supra petram Horeb :
percutiesque petram, et exibit ex ea aqua, ut bibat
populus. Fecit Moyses ita coram senioribus Israël : 7 et
vocavit nomen loci illius, Tentatio, propter jurgium
filiorum Israël, et quia tentaverunt Dominum, dicentes :
Estne Dominus in nobis, an non ?

8 Venit autem Amalec, et pugnabat contra Israël in
Raphidim. 9 Dixitque Moyses ad Josue : Elige viros : et
egressus, pugna contra Amalec : cras ego stabo in vertice
collis, habens virgam Dei in manu mea. 10 Fecit Josue ut
locutus erat Moyses, et pugnavit contra Amalec : Moyses

autem et Aaron et Hur ascenderunt super verticem collis.
[11] Cumque levaret Moyses manus, vincebat Israël : sin
autem paululum remisisset, superabat Amalec. [12] Manus
autem Moysi erant graves : sumentes igitur lapidem,
posuerunt subter eum, in quo sedit : Aaron autem et Hur
sustentabant manus ejus ex utraque parte. Et factum est
ut manus illius non lassarentur usque ad occasum solis.
[13] Fugavitque Josue Amalec, et populum ejus in ore
gladii. [14] Dixit autem Dominus ad Moysen : Scribe hoc ob
monimentum in libro, et trade auribus Josue : delebo
enim memoriam Amalec sub cælo. [15] Ædificavitque
Moyses altare : et vocavit nomen ejus, Dominus exaltatio
mea, dicens : [16] Quia manus solii Domini, et bellum
Domini erit contra Amalec, a generatione in
generationem.

Cap. 18 [1] Cumque audisset Jethro, sacerdos Madian,
cognatus Moysi, omnia quæ fecerat Deus Moysi, et Israëli
populo suo, et quod eduxisset Dominus Israël de Ægypto,
[2] tulit Sephoram uxorem Moysi quam remiserat, [3] et duos
filios ejus : quorum unus vocabatur Gersam, dicente
patre : Advena fui in terra aliena ; [4] alter vero Eliezer :
Deus enim, ait, patris mei adjutor meus, et eruit me de
gladio Pharaonis. [5] Venit ergo Jethro cognatus Moysi, et
filii ejus, et uxor ejus ad Moysen in desertum, ubi erat
castrametatus juxta montem Dei. [6] Et mandavit Moysi,
dicens : Ego Jethro cognatus tuus venio ad te, et uxor tua,
et duo filii cum ea. [7] Qui egressus in occursum cognati sui,
adoravit, et osculatus est eum : salutaveruntque se mutuo
verbis pacificis. Cumque intrasset tabernaculum,
[8] narravit Moyses cognato suo cuncta quæ fecerat
Dominus Pharaoni et Ægyptiis propter Israël :
universumque laborem, qui accidisset eis in itinere, et
quod liberaverat eos Dominus. [9] Lætatusque est Jethro
super omnibus bonis, quæ fecerat Dominus Israëli, eo
quod eruisset eum de manu Ægyptiorum. [10] Et ait :
Benedictus Dominus, qui liberavit vos de manu
Ægyptiorum, et de manu Pharaonis ; qui eruit populum

suum de manu Ægypti. 11 Nunc cognovi, quia magnus
Dominus super omnes deos : eo quod superbe egerint
contra illos. 12 Obtulit ergo Jethro cognatus Moysi
holocausta et hostias Deo : veneruntque Aaron et omnes
seniores Israël, ut comederent panem cum eo coram Deo.

13 Altera autem die sedit Moyses ut judicaret populum,
qui assistebat Moysi a mane usque ad vesperam. 14 Quod
cum vidisset cognatus ejus, omnia scilicet quæ agebat in
populo, ait : Quid est hoc quod facis in plebe ? cur solus
sedes, et omnis populus præstolatur de mane usque ad
vesperam ? 15 Cui respondit Moyses : Venit ad me populus
quærens sententiam Dei : 16 cumque acciderit eis aliqua
disceptatio, veniunt ad me ut judicem inter eos, et
ostendam præcepta Dei, et leges ejus. 17 At ille : Non
bonam, inquit, rem facis. 18 Stulto labore consumeris et tu,
et populus iste qui tecum est : ultra vires tuas est
negotium ; solus illud non poteris sustinere. 19 Sed audi
verba mea atque consilia, et erit Deus tecum. Esto tu
populo in his quæ ad Deum pertinent, ut referas quæ
dicuntur ad eum : 20 ostendasque populo cæremonias et
ritum colendi, viamque per quam ingredi debeant, et
opus quod facere debeant. 21 Provide autem de omni
plebe viros potentes, et timentes Deum, in quibus sit
veritas, et qui oderint avaritiam, et constitue ex eis
tribunos, et centuriones, et quinquagenarios, et decanos,
22 qui judicent populum omni tempore : quidquid autem
majus fuerit, referant ad te, et ipsi minora tantummodo
judicent : leviusque sit tibi, partito in alios onere. 23 Si hoc
feceris, implebis imperium Dei, et præcepta ejus poteris
sustentare : et omnis hic populus revertetur ad loca sua
cum pace. 24 Quibus auditis, Moyses fecit omnia quæ ille
suggesserat. 25 Et electis viris strenuis de cuncto Israël,
constituit eos principes populi, tribunos, et centuriones, et
quinquagenarios, et decanos. 26 Qui judicabant plebem
omni tempore : quidquid autem gravius erat, referebant
ad eum, faciliora tantummodo judicantes. 27 Dimisitque
cognatum suum : qui reversus abiit in terram suam.

Cap. 19 1 Mense tertio egressionis Israël de terra
Ægypti, in die hac venerunt in solitudinem Sinai. 2 Nam
profecti de Raphidim, et pervenientes usque in desertum
Sinai, castrametati sunt in eodem loco, ibique Israël fixit
tentoria e regione montis.

3 Moyses autem ascendit ad Deum : vocavitque eum
Dominus de monte, et ait : Hæc dices domui Jacob, et
annuntiabis filiis Israël : 4 Vos ipsi vidistis quæ fecerim
Ægyptiis, quomodo portaverim vos super alas aquilarum,
et assumpserim mihi. 5 Si ergo audieritis vocem meam, et
custodieritis pactum meum, eritis mihi in peculium de
cunctis populis : mea est enim omnis terra : 6 et vos eritis
mihi in regnum sacerdotale, et gens sancta. Hæc sunt
verba quæ loqueris ad filios Israël. 7 Venit Moyses : et
convocatis majoribus natu populi, exposuit omnes
sermones quos mandaverat Dominus. 8 Responditque
omnis populus simul : Cuncta quæ locutus est Dominus,
faciemus. Cumque retulisset Moyses verba populi ad
Dominum, 9 ait ei Dominus : Jam nunc veniam ad te in
caligine nubis, ut audiat me populus loquentem ad te, et
credat tibi in perpetuum. Nuntiavit ergo Moyses verba
populi ad Dominum.

10 Qui dixit ei : Vade ad populum, et sanctifica illos hodie,
et cras, laventque vestimenta sua. 11 Et sint parati in diem
tertium : in die enim tertia descendet Dominus coram
omni plebe super montem Sinai. 12 Constituesque
terminos populo per circuitum, et dices ad eos : Cavete
ne ascendatis in montem, nec tangatis fines illius : omnis
qui tetigerit montem, morte morietur. 13 Manus non
tanget eum, sed lapidibus opprimetur, aut confodietur
jaculis : sive jumentum fuerit, sive homo, non vivet : cum
cœperit clangere buccina, tunc ascendant in montem.
14 Descenditque Moyses de monte ad populum, et
sanctificavit eum. Cumque lavissent vestimenta sua, 15 ait
ad eos : Estote parati in diem tertium, et ne

appropinquetis uxoribus vestris.

[16] Jamque advenerat tertius dies, et mane inclaruerat : et
ecce cœperunt audiri tonitrua, ac micare fulgura, et
nubes densissima operire montem, clangorque buccinæ
vehementius perstrepebat : et timuit populus qui erat in
castris. [17] Cumque eduxisset eos Moyses in occursum Dei
de loco castrorum, steterunt ad radices montis. [18] Totus
autem mons Sinai fumabat, eo quod descendisset
Dominus super eum in igne : et ascenderet fumus ex eo
quasi de fornace, eratque omnis mons terribilis. [19] Et
sonitus buccinæ paulatim crescebat in majus, et prolixius
tendebatur : Moyses loquebatur, et Deus respondebat ei.
[20] Descenditque Dominus super montem Sinai in ipso
montis vertice, et vocavit Moysen in cacumen ejus. Quo
cum ascendisset, [21] dixit ad eum : Descende, et
contestare populum : ne forte velit transcendere terminos
ad videndum Dominum, et pereat ex eis plurima
multitudo. [22] Sacerdotes quoque qui accedunt ad
Dominum, sanctificentur, ne percutiat eos. [23] Dixitque
Moyses ad Dominum : Non poterit vulgus ascendere in
montem Sinai : tu enim testificatus es, et jussisti, dicens :
Pone terminos circa montem, et sanctifica illum. [24] Cui ait
Dominus : Vade, descende : ascendesque tu, et Aaron
tecum : sacerdotes autem et populus ne transeant
terminos, nec ascendant ad Dominum, ne forte interficiat
illos. [25] Descenditque Moyses ad populum, et omnia
narravit eis.

Cap. 20 [1] Locutusque est Dominus cunctos sermones
hos : [2] Ego sum Dominus Deus tuus, qui eduxi te de terra
Ægypti, de domo servitutis. [3] Non habebis deos alienos
coram me. [4] Non facies tibi sculptile, neque omnem
similitudinem quæ est in cælo desuper, et quæ in terra
deorsum, nec eorum quæ sunt in aquis sub terra. [5] Non
adorabis ea, neque coles : ego sum Dominus Deus tuus
fortis, zelotes, visitans iniquitatem patrum in filios, in
tertiam et quartam generationem eorum qui oderunt me :

6 et faciens misericordiam in millia his qui diligunt me, et
custodiunt præcepta mea. 7 Non assumes nomen Domini
Dei tui in vanum : nec enim habebit insontem Dominus
eum qui assumpserit nomen Domini Dei sui frustra.
8 Memento ut diem sabbati sanctifices. 9 Sex diebus
operaberis, et facies omnia opera tua. 10 Septimo autem
die sabbatum Domini Dei tui est : non facies omne opus in
eo, tu, et filius tuus et filia tua, servus tuus et ancilla tua,
jumentum tuum, et advena qui est intra portas tuas.
11 Sex enim diebus fecit Dominus cælum et terram, et
mare, et omnia quæ in eis sunt, et requievit in die
septimo : idcirco benedixit Dominus diei sabbati, et
sanctificavit eum. 12 Honora patrem tuum et matrem
tuam, ut sis longævus super terram, quam Dominus Deus
tuus dabit tibi. 13 Non occides. 14 Non mæchaberis. 15 Non
furtum facies. 16 Non loqueris contra proximum tuum
falsum testimonium. 17 Non concupisces domum proximi
tui, nec desiderabis uxorem ejus, non servum, non
ancillam, non bovem, non asinum, nec omnia quæ illius
sunt.

18 Cunctus autem populus videbat voces et lampades, et
sonitum buccinæ, montemque fumantem : et perterriti ac
pavore concussi, steterunt procul, 19 dicentes Moysi :
Loquere tu nobis, et audiemus : non loquatur nobis
Dominus, ne forte moriamur. 20 Et ait Moyses ad
populum : Nolite timere : ut enim probaret vos venit Deus,
et ut terror illius esset in vobis, et non peccaretis.
21 Stetitque populus de longe. Moyses autem accessit ad
caliginem in qua erat Deus.

22 Dixit præterea Dominus ad Moysen : Hæc dices filiis
Israël : Vos vidistis quod de cælo locutus sim vobis. 23 Non
facietis deos argenteos, nec deos aureos facietis vobis.
24 Altare de terra facietis mihi, et offeretis super eo
holocausta et pacifica vestra, oves vestras et boves in
omni loco in quo memoria fuerit nominis mei : veniam ad
te, et benedicam tibi. 25 Quod si altare lapideum feceris

mihi, non ædificabis illud de sectis lapidibus : si enim
levaveris cultrum super eo, polluetur. 26 Non ascendes per
gradus ad altare meum, ne reveletur turpitudo tua.

Cap. 21 1 Hæc sunt judicia quæ propones eis. 2 Si
emeris servum hebræum, sex annis serviet tibi : in
septimo egredietur liber gratis. 3 Cum quali veste
intraverit, cum tali exeat : si habens uxorem, et uxor
egredietur simul. 4 Sin autem dominus dederit illi uxorem,
et pepererit filios et filias : mulier et liberi ejus erunt
domini sui, ipse vero exibit cum vestitu suo. 5 Quod si
dixerit servus : Diligo dominum meum et uxorem ac
liberos ; non egrediar liber : 6 offeret eum dominus diis, et
applicabitur ad ostium et postes, perforabitque aurem
ejus subula : et erit ei servus in sæculum. 7 Si quis
vendiderit filiam suam in famulam, non egredietur sicut
ancillæ exire consueverunt. 8 Si displicuerit oculis domini
sui cui tradita fuerat, dimittet eam : populo autem alieno
vendendi non habebit potestatem, si spreverit eam. 9 Sin
autem filio suo desponderit eam, juxta morem filiarum
faciet illi. 10 Quod si alteram ei acceperit, providebit
puellæ nuptias, et vestimenta, et pretium pudicitiæ non
negabit. 11 Si tria ista non fecerit, egredietur gratis
absque pecunia.

12 Qui percusserit hominem volens occidere, morte
moriatur. 13 Qui autem non est insidiatus, sed Deus illum
tradidit in manus ejus, constituam tibi locum in quem
fugere debeat. 14 Si quis per industriam occiderit
proximum suum, et per insidias : ab altari meo evelles
eum, ut moriatur. 15 Qui percusserit patrem suum aut
matrem, morte moriatur. 16 Qui furatus fuerit hominem, et
vendiderit eum, convictus noxæ, morte moriatur. 17 Qui
maledixerit patri suo, vel matri, morte moriatur.

18 Si rixati fuerint viri, et percusserit alter proximum suum
lapide vel pugno, et ille mortuus non fuerit, sed jacuerit in
lectulo : 19 si surrexerit, et ambulaverit foris super

baculum suum, innocens erit qui percusserit, ita tamen ut
operas ejus et impensas in medicos restituat. 20 Qui
percusserit servum suum, vel ancillam virga, et mortui
fuerint in manibus ejus, criminis reus erit. 21 Sin autem
uno die vel duobus supervixerit, non subjacebit pœnæ,
quia pecunia illius est. 22 Si rixati fuerint viri, et
percusserit quis mulierem prægnantem, et abortivum
quidem fecerit, sed ipsa vixerit : subjacebit damno
quantum maritus mulieris expetierit, et arbitri
judicaverint. 23 Sin autem mors ejus fuerit subsecuta,
reddet animam pro anima, 24 oculum pro oculo, dentem
pro dente, manum pro manu, pedem pro pede,
25 adustionem pro adustione, vulnus pro vulnere, livorem
pro livore. 26 Si percusserit quispiam oculum servi sui aut
ancillæ, et luscos eos fecerit, dimittet eos liberos pro
oculo quem eruit. 27 Dentem quoque si excusserit servo
vel ancillæ suæ, similiter dimittet eos liberos.

28 Si bos cornu percusserit virum aut mulierem, et mortui
fuerint, lapidibus obruetur : et non comedentur carnes
ejus, dominus quoque bovis innocens erit. 29 Quod si bos
cornupeta fuerit ab heri et nudiustertius, et contestati
sunt dominum ejus, nec recluserit eum, occideritque virum
aut mulierem : et bos lapidibus obruetur, et dominum ejus
occident. 30 Quod si pretium fuerit ei impositum, dabit pro
anima sua quidquid fuerit postulatus. 31 Filium quoque et
filiam si cornu percusserit, simili sententiæ subjacebit.
32 Si servum ancillamque invaserit, triginta siclos argenti
domino dabit, bos vero lapidibus opprimetur. 33 Si quis
aperuerit cisternam, et foderit, et non operuerit eam,
ceciderit que bos aut asinus in eam, 34 reddet dominus
cisternæ pretium jumentorum : quod autem mortuum est,
ipsius erit. 35 Si bos alienus bovem alterius vulneraverit,
et ille mortuus fuerit : vendent bovem vivum, et divident
pretium, cadaver autem mortui inter se dispertient. 36 Sin
autem sciebat quod bos cornupeta esset ab heri et
nudiustertius, et non custodivit eum dominus suus : reddet
bovem pro bove, et cadaver integrum accipiet.

Cap. 22 [1] Si quis furatus fuerit bovem aut ovem, et
occiderit vel vendiderit : quinque boves pro uno bove
restituet, et quatuor oves pro una ove. [2] Si effringens fur
domum sive suffodiens fuerit inventus, et accepto vulnere
mortuus fuerit, percussor non erit reus sanguinis. [3] Quod
si orto sole hoc fecerit, homicidium perpetravit, et ipse
morietur. Si non habuerit quod pro furto reddat, ipse
venundabitur. [4] Si inventum fuerit apud eum quod furatus
est, vivens : sive bos, sive asinus, sive ovis, duplum
restituet.

[5] Si læserit quispiam agrum vel vineam, et dimiserit
jumentum suum ut depascatur aliena : quidquid optimum
habuerit in agro suo, vel in vinea, pro damni æstimatione
restituet. [6] Si egressus ignis invenerit spinas, et
comprehenderit acervos frugum, sive stantes segetes in
agris, reddet damnum qui ignem succenderit. [7] Si quis
commendaverit amico pecuniam aut vas in custodiam, et
ab eo, qui susceperat, furto ablata fuerint : si invenitur
fur, duplum reddet : [8] si latet fur, dominus domus
applicabitur ad deos, et jurabit quod non extenderit
manum in rem proximi sui, [9] ad perpetrandam fraudem,
tam in bove quam in asino, et ove ac vestimento, et
quidquid damnum inferre potest : ad deos utriusque
causa perveniet, et si illi judicaverit, duplum restituet
proximo suo. [10] Si quis commendaverit proximo suo
asinum, bovem, ovem, et omne jumentum ad custodiam,
et mortuum fuerit, aut debilitatum, vel captum ab
hostibus, nullusque hoc viderit : [11] jusjurandum erit in
medio, quod non extenderit manum ad rem proximi sui :
suscipietque dominus juramentum, et ille reddere non
cogetur. [12] Quod si furto ablatum fuerit, restituet damnum
domino ; [13] si comestum a bestia, deferat ad eum quod
occisum est, et non restituet. [14] Qui a proximo suo
quidquam horum mutuo postulaverit, et debilitatum aut
mortuum fuerit domino non præsente, reddere
compelletur. [15] Quod si impræsentiarum dominus fuerit,

non restituet, maxime si conductum venerat pro mercede
operis sui.

16 Si seduxerit quis virginem necdum desponsatam,
dormieritque cum ea : dotabit eam, et habebit eam
uxorem. 17 Si pater virginis dare noluerit, reddet
pecuniam juxta modum dotis, quam virgines accipere
consueverunt. 18 Maleficos non patieris vivere. 19 Qui
coierit cum jumento, morte moriatur. 20 Qui immolat diis,
occidetur, præterquam Domino soli.

21 Advenam non contristabis, neque affliges eum :
advenæ enim et ipsi fuistis in terra Ægypti. 22 Viduæ et
pupillo non nocebitis. 23 Si læseritis eos, vociferabuntur
ad me, et ego audiam clamorem eorum : 24 et
indignabitur furor meus, percutiamque vos gladio, et
erunt uxores vestræ viduæ, et filii vestri pupilli. 25 Si
pecuniam mutuam dederis populo meo pauperi qui
habitat tecum, non urgebis eum quasi exactor, nec usuris
opprimes. 26 Si pignus a proximo tuo acceperis
vestimentum, ante solis occasum reddes ei. 27 Ipsum enim
est solum, quo operitur, indumentum carnis ejus, nec
habet aliud in quo dormiat : si clamaverit ad me,
exaudiam eum, quia misericors sum. 28 Diis non detrahes,
et principi populi tui non maledices.

29 Decimas tuas et primitias tuas non tardabis reddere :
primogenitum filiorum tuorum dabis mihi. 30 De bobus
quoque, et ovibus similiter facies : septem diebus sit cum
matre sua, die octava reddes illum mihi. 31 Viri sancti
eritis mihi : carnem, quæ a bestiis fuerit prægustata, non
comedetis, sed projicietis canibus.

Cap. 23 1 Non suscipies vocem mendacii, nec junges
manum tuam ut pro impio dicas falsum testimonium.
2 Non sequeris turbam ad faciendum malum : nec in
judicio, plurimorum acquiesces sententiæ, ut a vero
devies. 3 Pauperis quoque non misereberis in judicio. 4 Si

occurreris bovi inimici tui, aut asino erranti, reduc ad
eum. 5 Si videris asinum odientis te jacere sub onere, non
pertransibis, sed sublevabis cum eo. 6 Non declinabis in
judicium pauperis. 7 Mendacium fugies. Insontem et
justum non occides : quia aversor impium. 8 Nec accipies
munera, quæ etiam excæcant prudentes, et subvertunt
verba justorum. 9 Peregrino molestus non eris. Scitis enim
advenarum animas : quia et ipsi peregrini fuistis in terra
Ægypti.

10 Sex annis seminabis terram tuam, et congregabis
fruges ejus : 11 anno autem septimo dimittes eam, et
requiescere facies, ut comedant pauperes populi tui : et
quidquid reliquum fuerit, edant bestiæ agri : ita facies in
vinea et in oliveto tuo. 12 Sex diebus operaberis : septimo
die cessabis, ut requiescat bos et asinus tuus, et
refrigeretur filius ancillæ tuæ, et advena. 13 Omnia quæ
dixi vobis, custodite. Et per nomen externorum deorum
non jurabitis, neque audietur ex ore vestro.

14 Tribus vicibus per singulos annos mihi festa
celebrabitis. 15 Solemnitatem azymorum custodies.
Septem diebus comedes azyma, sicut præcepi tibi,
tempore mensis novorum, quando egressus es de
Ægypto : non apparebis in conspectu meo vacuus. 16 Et
solemnitatem messis primitivorum operis tui, quæcumque
seminaveris in agro : solemnitatem quoque in exitu anni,
quando congregaveris omnes fruges tuas de agro. 17 Ter
in anno apparebit omne masculinum tuum coram Domino
Deo tuo. 18 Non immolabis super fermento sanguinem
victimæ meæ, nec remanebit adeps solemnitatis meæ
usque mane. 19 Primitias frugum terræ tuæ deferes in
domum Domini Dei tui. Non coques hædum in lacte matris
suæ.

20 Ecce ego mittam angelum meum, qui præcedat te, et
custodiat in via, et introducat in locum quem paravi.
21 Observa eum, et audi vocem ejus, nec contemnendum

putes : quia non dimittet cum peccaveris, et est nomen
meum in illo. 22 Quod si audieris vocem ejus, et feceris
omnia quæ loquor, inimicus ero inimicis tuis, et affligam
affligentes te.

23 Præcedetque te angelus meus, et introducet te ad
Amorrhæum, et Hethæum, et Pherezæum,
Chananæumque, et Hevæum, et Jebusæum, quos ego
conteram. 24 Non adorabis deos eorum, nec coles eos :
non facies opera eorum, sed destrues eos, et confringes
statuas eorum. 25 Servietisque Domino Deo vestro, ut
benedicam panibus tuis et aquis, et auferam infirmitatem
de medio tui. 26 Non erit infœcunda, nec sterilis in terra
tua : numerum dierum tuorum implebo. 27 Terrorem meum
mittam in præcursum tuum, et occidam omnem populum,
ad quem ingredieris : cunctorumque inimicorum tuorum
coram te terga vertam : 28 emittens crabrones prius, qui
fugabunt Hevæum, et Chananæum, et Hethæum,
antequam introëas. 29 Non ejiciam eos a facie tua anno
uno : ne terra in solitudinem redigatur, et crescant contra
te bestiæ. 30 Paulatim expellam eos de conspectu tuo,
donec augearis, et possideas terram. 31 Ponam autem
terminos tuos a mari Rubro usque ad mare Palæstinorum,
et a deserto usque ad fluvium : tradam in manibus vestris
habitatores terræ, et ejiciam eos de conspectu vestro.
32 Non inibis cum eis fœdus, nec cum diis eorum. 33 Non
habitent in terra tua, ne forte peccare te faciant in me, si
servieris diis eorum : quod tibi certe erit in scandalum.

Cap. 24 1 Moysi quoque dixit : Ascende ad Dominum
tu, et Aaron, Nadab et Abiu, et septuaginta senes ex
Israël, et adorabitis procul. 2 Solusque Moyses ascendet
ad Dominum, et illi non appropinquabunt : nec populus
ascendet cum eo. 3 Venit ergo Moyses et narravit plebi
omnia verba Domini, atque judicia : responditque omnis
populus una voce : Omnia verba Domini, quæ locutus est,
faciemus. 4 Scripsit autem Moyses universos sermones
Domini : et mane consurgens, ædificavit altare ad radices

montis, et duodecim titulos per duodecim tribus Israël.
5 Misitque juvenes de filiis Israël, et obtulerunt
holocausta, immolaveruntque victimas pacificas Domino,
vitulos. 6 Tulit itaque Moyses dimidiam partem sanguinis,
et misit in crateras : partem autem residuam fudit super
altare. 7 Assumensque volumen fœderis, legit audiente
populo : qui dixerunt : Omnia quæ locutus est Dominus,
faciemus, et erimus obedientes. 8 Ille vero sumptum
sanguinem respersit in populum, et ait : Hic est sanguis
fœderis quod pepigit Dominus vobiscum super cunctis
sermonibus his.

9 Ascenderuntque Moyses et Aaron, Nadab et Abiu, et
septuaginta de senioribus Israël : 10 et viderunt Deum
Israël : et sub pedibus ejus quasi opus lapidis sapphirini,
et quasi cælum, cum serenum est. 11 Nec super eos qui
procul recesserant de filiis Israël, misit manum suam,
videruntque Deum, et comederunt, ac biberunt. 12 Dixit
autem Dominus ad Moysen : Ascende ad me in montem,
et esto ibi : daboque tibi tabulas lapideas, et legem, ac
mandata quæ scripsi : ut doceas eos. 13 Surrexerunt
Moyses et Josue minister ejus : ascendensque Moyses in
montem Dei, 14 senioribus ait : Expectate hic donec
revertamur ad vos. Habetis Aaron et Hur vobiscum : si
quid natum fuerit quæstionis, referetis ad eos. 15 Cumque
ascendisset Moyses, operuit nubes montem, 16 et
habitavit gloria Domini super Sinai, tegens illum nube sex
diebus : septimo autem die vocavit eum de medio
caliginis. 17 Erat autem species gloriæ Domini quasi ignis
ardens super verticem montis in conspectu filiorum Israël.
18 Ingressusque Moyses medium nebulæ, ascendit in
montem : et fuit ibi quadraginta diebus, et quadraginta
noctibus.

Cap. 25 1 Locutusque est Dominus ad Moysen,
dicens : 2 Loquere filiis Israël, ut tollant mihi primitias : ab
omni homine qui offeret ultroneus, accipietis eas. 3 Hæc
sunt autem quæ accipere debeatis : aurum, et argentum,

et æs, 4 hyacinthum et purpuram, coccumque bis tinctum,
et byssum, pilos caprarum, 5 et pelles arietum rubricatas,
pellesque janthinas, et ligna setim : 6 oleum ad luminaria
concinnanda : aromata in unguentum, et thymiamata boni
odoris : 7 lapides onychinos, et gemmas ad ornandum
ephod, ac rationale. 8 Facientque mihi sanctuarium, et
habitabo in medio eorum : 9 juxta omnem similitudinem
tabernaculi quod ostendam tibi, et omnium vasorum in
cultum ejus.

Sicque facietis illud : 10 arcam de lignis setim compingite,
cujus longitudo habeat duos et semis cubitos : latitudo,
cubitum et dimidium : altitudo, cubitum similiter ac
semissem. 11 Et deaurabis eam auro mundissimo intus et
foris : faciesque supra, coronam auream per circuitum :
12 et quatuor circulos aureos, quos pones per quatuor
arcæ angulos : duo circuli sint in latere uno, et duo in
altero. 13 Facies quoque vectes de lignis setim, et operies
eos auro. 14 Inducesque per circulos qui sunt in arcæ
lateribus, ut portetur in eis : 15 qui semper erunt in
circulis, nec umquam extrahentur ab eis. 16 Ponesque in
arca testificationem quam dabo tibi. 17 Facies et
propitiatorium de auro mundissimo : duos cubitos et
dimidium tenebit longitudo ejus, et cubitum ac semissem
latitudo. 18 Duos quoque cherubim aureos et productiles
facies, ex utraque parte oraculi. 19 Cherub unus sit in
latere uno, et alter in altero. 20 Utrumque latus
propitiatorii tegant expandentes alas, et operientes
oraculum, respiciantque se mutuo versis vultibus in
propitiatorium quo operienda est arca, 21 in qua pones
testimonium quod dabo tibi. 22 Inde præcipiam, et loquar
ad te supra propitiatorium, ac de medio duorum
cherubim, qui erunt super arcam testimonii, cuncta quæ
mandabo per te filiis Israël.

23 Facies et mensam de lignis setim, habentem duos
cubitos longitudinis, et in latitudine cubitum, et in
altitudine cubitum et semissem. 24 Et inaurabis eam auro

purissimo : faciesque illi labium aureum per circuitum,
25 et ipsi labio coronam interrasilem altam quatuor
digitis : et super illam, alteram coronam aureolam.
26 Quatuor quoque circulos aureos præparabis, et pones
eis in quatuor angulis ejusdem mensæ per singulos
pedes. 27 Subter coronam erunt circuli aurei, ut mittantur
vectes per eos, et possit mensa portari. 28 Ipsos quoque
vectes facies de lignis setim, et circumdabis auro ad
subvehendam mensam. 29 Parabis et acetabula, ac
phialas, thuribula, et cyathos, in quibus offerenda sunt
libamina, ex auro purissimo. 30 Et pones super mensam
panes propositionis in conspectu meo semper.

31 Facies et candelabrum ductile de auro mundissimo,
hastile ejus, et calamos, scyphos, et sphærulas, ac lilia ex
ipso procedentia. 32 Sex calami egredientur de lateribus,
tres ex uno latere, et tres ex altero. 33 Tres scyphi quasi in
nucis modum per calamos singulos, sphærulaque simul, et
lilium : et tres similiter scyphi instar nucis in calamo
altero, sphærulaque simul et lilium. Hoc erit opus sex
calamorum, qui producendi sunt de hastili : 34 in ipso
autem candelabro erunt quatuor scyphi in nucis modum,
sphærulæque per singulos, et lilia. 35 Sphærulæ sub
duobus calamis per tria loca, qui simul sex fiunt
procedentes de hastili uno. 36 Et sphærulæ igitur et
calami ex ipso erunt, universa ductilia de auro purissimo.
37 Facies et lucernas septem, et pones eas super
candelabrum, ut luceant ex adverso. 38 Emunctoria
quoque, et ubi quæ emuncta sunt extinguantur, fiant de
auro purissimo. 39 Omne pondus candelabri cum universis
vasis suis habebit talentum auri purissimi. 40 Inspice, et
fac secundum exemplar quod tibi in monte monstratum
est.

Cap. 26 1 Tabernaculum vero ita facies : decem
cortinas de bysso retorta, et hyacintho, ac purpura,
coccoque bis tincto, variatas opere plumario facies.
2 Longitudo cortinæ unius habebit viginti octo cubitos :

latitudo, quatuor cubitorum erit. Unius mensuræ fient
universa tentoria. 3 Quinque cortinæ sibi jungentur mutuo,
et aliæ quinque nexu simili cohærebunt. 4 Ansulas
hyacinthinas in lateribus ac summitatibus facies
cortinarum, ut possint invicem copulari. 5 Quinquagenas
ansulas cortina habebit in utraque parte, ita insertas ut
ansa contra ansam veniat, et altera alteri possit aptari.
6 Facies et quinquaginta circulos aureos quibus
cortinarum vela jungenda sunt, ut unum tabernaculum
fiat. 7 Facies et saga cilicina undecim, ad operiendum
tectum tabernaculi. 8 Longitudo sagi unius habebit
triginta cubitos, et latitudo, quatuor : æqua erit mensura
sagorum omnium. 9 E quibus quinque junges seorsum, et
sex sibi mutuo copulabis, ita ut sextum sagum in fronte
tecti duplices. 10 Facies et quinquaginta ansas in ora sagi
unius, ut conjungi cum altero queat, et quinquaginta
ansas in ora sagi alterius, ut cum altero copuletur.
11 Facies et quinquaginta fibulas æneas quibus jungantur
ansæ, ut unum ex omnibus operimentum fiat. 12 Quod
autem superfuerit in sagis quæ parantur tecto, id est
unum sagum quod amplius est, ex medietate ejus operies
posteriora tabernaculi. 13 Et cubitus ex una parte
pendebit, et alter ex altera qui plus est in sagorum
longitudine, utrumque latus tabernaculi protegens.
14 Facies et operimentum aliud tecto de pellibus arietum
rubricatis : et super hoc rursum aliud operimentum de
janthinis pellibus. 15 Facies et tabulas stantes tabernaculi
de lignis setim, 16 quæ singulæ denos cubitos in
longitudine habeant, et in latitudine singulos ac
semissem. 17 In lateribus tabulæ, duæ incastraturæ fient,
quibus tabula alteri tabulæ connectatur : atque in hunc
modum cunctæ tabulæ parabuntur. 18 Quarum viginti
erunt in latere meridiano quod vergit ad austrum.
19 Quibus quadraginta bases argenteas fundes, ut binæ
bases singulis tabulis per duos angulos subjiciantur. 20 In
latere quoque secundo tabernaculi quod vergit ad
aquilonem, viginti tabulæ erunt, 21 quadraginta habentes
bases argenteas, binæ bases singulis tabulis

supponentur. [22] Ad occidentalem vero plagam
tabernaculi facies sex tabulas, [23] et rursum alias duas
quæ in angulis erigantur post tergum tabernaculi.
[24] Eruntque conjunctæ a deorsum usque sursum, et una
omnes compago retinebit. Duabus quoque tabulis quæ in
angulis ponendæ sunt, similis junctura servabitur. [25] Et
erunt simul tabulæ octo, bases earum argenteæ sedecim,
duabus basibus per unam tabulam supputatis. [26] Facies et
vectes de lignis setim quinque ad continendas tabulas in
uno latere tabernaculi, [27] et quinque alios in altero, et
ejusdem numeri ad occidentalem plagam : [28] qui
mittentur per medias tabulas a summo usque ad
summum. [29] Ipsas quoque tabulas deaurabis, et fundes in
eis annulos aureos per quos vectes tabulata contineant :
quos operies laminis aureis. [30] Et eriges tabernaculum
juxta exemplar quod tibi in monte monstratum est.

[31] Facies et velum de hyacintho, et purpura, coccoque bis
tincto, et bysso retorta, opere plumario et pulchra
varietate contextum : [32] quod appendes ante quatuor
columnas de lignis setim, quæ ipsæ quidem deauratæ
erunt, et habebunt capita aurea, sed bases argenteas.
[33] Inseretur autem velum per circulos, intra quod pones
arcam testimonii, quo et sanctuarium, et sanctuarii
sanctuaria dividentur. [34] Pones et propitiatorium super
arcam testimonii in Sancto sanctorum, [35] mensamque
extra velum, et contra mensam candelabrum in latere
tabernaculi meridiano : mensa enim stabit in parte
aquilonis. [36] Facies et tentorium in introitu tabernaculi de
hyacintho, et purpura, coccoque bis tincto, et bysso
retorta, opere plumarii. [37] Et quinque columnas deaurabis
lignorum setim, ante quas ducetur tentorium : quarum
erunt capita aurea, et bases æneæ.

Cap. 27 [1] Facies et altare de lignis setim, quod
habebit quinque cubitus in longitudine, et totidem in
latitudine, id est, quadrum, et tres cubitos in altitudine.
[2] Cornua autem per quatuor angulos ex ipso erunt : et

operies illud œre. 3 Faciesque in usus ejus lebetes ad
suscipiendos cineres, et forcipes atque fuscinulas, et
ignium receptacula ; omnia vasa ex œre fabricabis.
4 Craticulamque in modum retis œneam : per cujus
quatuor angulos erunt quatuor annuli œnei. 5 Quos pones
subter arulam altaris : eritque craticula usque ad altaris
medium. 6 Facies et vectes altaris de lignis setim duos,
quos operies laminis œneis : 7 et induces per circulos,
eruntque ex utroque latere altaris ad portandum. 8 Non
solidum, sed inane et cavum intrinsecus facies illud, sicut
tibi in monte monstratum est.

9 Facies et atrium tabernaculi, in cujus australi plaga
contra meridiem erunt tentoria de bysso retorta : centum
cubitos unum latus tenebit in longitudine. 10 Et columnas
viginti cum basibus totidem œneis, quœ capita cum
cœlaturis suis habebunt argentea. 11 Similiter et in latere
aquilonis per longum erunt tentoria centum cubitorum,
columnœ viginti, et bases œneœ ejusdem numeri, et
capita earum cum cœlaturis suis argentea. 12 In latitudine
vero atrii, quod respicit ad occidentem, erunt tentoria per
quinquaginta cubitos, et columnœ decem, basesque
totidem. 13 In ea quoque atrii latitudine, quœ respicit ad
orientem, quinquaginta cubiti erunt. 14 In quibus
quindecim cubitorum tentoria lateri uno deputabuntur,
columnœque tres et bases totidem : 15 et in latere altero
erunt tentoria cubitos obtinentia quindecim, columnœ
tres, et bases totidem. 16 In introitu vero atrii fiet
tentorium cubitorum viginti ex hyacintho et purpura,
coccoque bis tincto, et bysso retorta, opere plumarii :
columnas habebit quatuor, cum basibus totidem.
17 Omnes columnœ atrii per circuitum vestitœ erunt
argenteis laminis, capitibus argenteis, et basibus œneis.
18 In longitudine occupabit atrium cubitos centum, in
latitudine quinquaginta, altitudo quinque cubitorum erit :
fietque de bysso retorta, et habebit bases œneas.
19 Cuncta vasa tabernaculi in omnes usus et cœremonias,
tam paxillos ejus quam atrii, ex œre facies. 20 Prœcipe

filiis Israël ut afferant tibi oleum de arboribus olivarum
purissimum, piloque contusum, ut ardeat lucerna semper
21 in tabernaculo testimonii, extra velum quod oppansum
est testimonio. Et collocabunt eam Aaron et filii ejus, ut
usque mane luceat coram Domino. Perpetuus erit cultus
per successiones eorum a filiis Israël.

Cap. 28 1 Applica quoque ad te Aaron fratrem tuum
cum filiis suis de medio filiorum Israël, ut sacerdotio
fungantur mihi : Aaron, Nadab, et Abiu, Eleazar, et
Ithamar. 2 Faciesque vestem sanctam Aaron fratri tuo in
gloriam et decorem. 3 Et loqueris cunctis sapientibus
corde quos replevi spiritu prudentiæ, ut faciant vestes
Aaron, in quibus sanctificatus ministret mihi. 4 Hæc autem
erunt vestimenta quæ faciet : rationale et superhumerale,
tunicam et lineam strictam, cidarim et balteum. Facient
vestimenta sancta fratri tuo Aaron et filiis ejus, ut
sacerdotio fungantur mihi. 5 Accipientque aurum, et
hyacinthum, et purpuram, coccumque bis tinctum, et
byssum.

6 Facient autem superhumerale de auro et hyacintho et
purpura, coccoque bis tincto, et bysso retorta, opere
polymito. 7 Duas oras junctas habebit in utroque latere
summitatum, ut in unum redeant. 8 Ipsa quoque textura et
cuncta operis varietas erit ex auro et hyacintho, et
purpura, coccoque bis tincto, et bysso retorta.
9 Sumesque duos lapides onychinos, et sculpes in eis
nomina filiorum Israël : 10 sex nomina in lapide uno, et sex
reliqua in altero, juxta ordinem nativitatis eorum.
11 Opere sculptoris et cælatura gemmarii, sculpes eos
nominibus filiorum Israël, inclusos auro atque
circumdatos : 12 et pones in utroque latere
superhumeralis, memoriale filiis Israël. Portabitque Aaron
nomina eorum coram Domino super utrumque humerum,
ob recordationem. 13 Facies et uncinos ex auro, 14 et duas
catenulas ex auro purissimo sibi invicem cohærentes,
quas inseres uncinis.

15 Rationale quoque judicii facies opere polymito juxta
texturam superhumeralis, ex auro, hyacintho, et purpura,
coccoque bis tincto, et bysso retorta. 16 Quadrangulum
erit et duplex : mensuram palmi habebit tam in
longitudine quam in latitudine. 17 Ponesque in eo quatuor
ordines lapidum : in primo versu erit lapis sardius, et
topazius, et smaragdus : 18 in secundo carbunculus,
sapphirus, et jaspis : 19 in tertio ligurius, achates, et
amethystus : 20 in quarto chrysolithus, onychinus, et
beryllus. Inclusi auro erunt per ordines suos.
21 Habebuntque nomina filiorum Israël : duodecim
nominibus cælabuntur, singuli lapides nominibus
singulorum per duodecim tribus. 22 Facies in rationali
catenas sibi invicem cohærentes ex auro purissimo, 23 et
duos annulos aureos, quos pones in utraque rationalis
summitate : 24 catenasque aureas junges annulis, qui sunt
in marginibus ejus, 25 et ipsarum catenarum extrema
duobus copulabis uncinis in utroque latere
superhumeralis quod rationale respicit. 26 Facies et duos
annulos aureos, quos pones in summitatibus rationalis, in
oris, quæ e regione sunt superhumeralis, et posteriora
ejus aspiciunt. 27 Necnon et alios duos annulos aureos,
qui ponendi sunt in utroque latere superhumeralis
deorsum, quod respicit contra faciem juncturæ inferioris,
ut aptari possit cum superhumerali, 28 et stringatur
rationale annulis suis cum annulis superhumeralis vitta
hyacinthina, ut maneat junctura fabrefacta, et a se
invicem rationale et superhumerale nequeant separari.
29 Portabitque Aaron nomina filiorum Israël in rationali
judicii super pectus suum, quando ingredietur
Sanctuarium, memoriale coram Domino in æternum.
30 Pones autem in rationali judicii Doctrinam et Veritatem,
quæ erunt in pectore Aaron, quando ingredietur coram
Domino : et gestabit judicium filiorum Israël in pectore
suo, in conspectu Domini semper.

31 Facies et tunicam superhumeralis totam hyacinthinam,

32 in cujus medio supra erit capitium, et ora per gyrum
ejus textilis, sicut fieri solet in extremis vestium partibus,
ne facile rumpatur. 33 Deorsum vero, ad pedes ejusdem
tunicæ, per circuitum, quasi mala punica facies, ex
hyacintho, et purpura, et cocco bis tincto, mistis in medio
tintinnabulis, 34 ita ut tintinnabulum sit aureum et malum
punicum : rursumque tintinnabulum aliud aureum et
malum punicum. 35 Et vestietur ea Aaron in officio
ministerii, ut audiatur sonitus quando ingreditur et
egreditur sanctuarium in conspectu Domini, et non
moriatur.

36 Facies et laminam de auro purissimo, in qua sculpes
opere cælatoris, Sanctum Domino. 37 Ligabisque eam
vitta hyacinthina, et erit super tiaram, 38 imminens fronti
pontificis. Portabitque Aaron iniquitates eorum, quæ
obtulerunt et sanctificaverunt filii Israël, in cunctis
muneribus et donariis suis. Erit autem lamina semper in
fronte ejus, ut placatus sit eis Dominus. 39 Stringesque
tunicam bysso, et tiaram byssinam facies, et balteum
opere plumarii.

40 Porro filiis Aaron tunicas lineas parabis et balteos ac
tiaras in gloriam et decorem : 41 vestiesque his omnibus
Aaron fratrem tuum et filios ejus cum eo. Et cunctorum
consecrabis manus, sanctificabisque illos, ut sacerdotio
fungantur mihi. 42 Facies et feminalia linea, ut operiant
carnem turpitudinis suæ, a renibus usque ad femora :
43 et utentur eis Aaron et filii ejus quando ingredientur
tabernaculum testimonii, vel quando appropinquant ad
altare ut ministrent in sanctuario, ne iniquitatis rei
moriantur. Legitimum sempiternum erit Aaron, et semini
ejus post eum.

Cap. 29 1 Sed et hoc facies, ut mihi in sacerdotio
consecrentur. Tolle vitulum de armento, et arietes duos
immaculatos, 2 panesque azymos, et crustulam absque
fermento, quæ conspersa sit oleo, lagana quoque azyma

oleo lita : de simila triticea cuncta facies. 3 Et posita in
canistro offeres : vitulum autem et duos arietes. 4 Et
Aaron ac filios ejus applicabis ad ostium tabernaculi
testimonii. Cumque laveris patrem cum filiis suis aqua,
5 indues Aaron vestimentis suis, id est, linea et tunica, et
superhumerali et rationali, quod constringes balteo. 6 Et
pones tiaram in capite ejus, et laminam sanctam super
tiaram, 7 et oleum unctionis fundes super caput ejus :
atque hoc ritu consecrabitur. 8 Filios quoque illius
applicabis, et indues tunicis lineis, cingesque balteo,
9 Aaron scilicet et liberos ejus, et impones eis mitras :
eruntque sacerdotes mihi religione perpetua. Postquam
initiaveris manus eorum, 10 applicabis et vitulum coram
tabernaculo testimonii. Imponentque Aaron et filii ejus
manus super caput illius, 11 et mactabis eum in conspectu
Domini, juxta ostium tabernaculi testimonii.
12 Sumptumque de sanguine vituli, pones super cornua
altaris digito tuo, reliquum autem sanguinem fundes juxta
basim ejus. 13 Sumes et adipem totum qui operit intestina,
et reticulum jecoris, ac duos renes, et adipem qui super
eos est, et offeres incensum super altare : 14 carnes vero
vituli et corium et fimum combures foris extra castra, eo
quod pro peccato sit.

15 Unum quoque arietem sumes, super cujus caput ponent
Aaron et filii ejus manus. 16 Quem cum mactaveris, tolles
de sanguine ejus, et fundes circa altare. 17 Ipsum autem
arietem secabis in frustra : lotaque intestina ejus ac
pedes, pones super concisas carnes, et super caput illius.
18 Et offeres totum arietem in incensum super altare :
oblatio est Domino, odor suavissimus victimæ Domini.

19 Tolles quoque arietem alterum, super cujus caput
Aaron et filii ejus ponent manus. 20 Quem cum
immolaveris, sumes de sanguine ejus, et pones super
extremum auriculæ dextræ Aaron et filiorum ejus, et
super pollices manus eorum ac pedis dextri, fundesque
sanguinem super altare per circuitum. 21 Cumque tuleris

de sanguine qui est super altare, et de oleo unctionis,
asperges Aaron et vestes ejus, filios et vestimenta eorum.
Consecratisque ipsis et vestibus, 22 tolles adipem de
ariete, et caudam et arvinam, quæ operit vitalia, ac
reticulum jecoris, et duos renes, atque adipem, qui super
eos est, armumque dextrum, eo quod sit aries
consecrationis : 23 tortamque panis unius, crustulam
conspersam oleo, laganum de canistro azymorum, quod
positum est in conspectu Domini : 24 ponesque omnia
super manus Aaron et filiorum ejus, et sanctificabis eos
elevans coram Domino. 25 Suscipiesque universa de
manibus eorum : et incendes super altare in holocaustum,
odorem suavissimum in conspectu Domini, quia oblatio
ejus est. 26 Sumes quoque pectusculum de ariete, quo
initiatus est Aaron, sanctificabisque illud elevatum coram
Domino, et cedet in partem tuam. 27 Sanctificabisque et
pectusculum consecratum, et armum quem de ariete
separasti, 28 quo initiatus est Aaron et filii ejus,
cedentque in partem Aaron et filiorum ejus jure perpetuo
a filiis Israël : quia primitiva sunt et initia de victimis
eorum pacificis quæ offerunt Domino.

29 Vestem autem sanctam, qua utetur Aaron, habebunt
filii ejus post eum, ut ungantur in ea, et consecrantur
manus eorum. 30 Septem diebus utetur illa qui pontifex
pro eo fuerit constitutus de filiis ejus, et qui ingredietur
tabernaculum testimonii ut ministret in sanctuario.

31 Arietem autem consecrationis tolles, et coques carnes
ejus in loco sancto : 32 quibus vescetur Aaron et filii ejus.
Panes quoque, qui sunt in canistro, in vestibulo
tabernaculi testimonii comedent, 33 ut sit placabile
sacrificium, et sanctificentur offerentium manus.
Alienigena non vescetur ex eis, quia sancti sunt. 34 Quod
si remanserit de carnibus consecratis, sive de panibus
usque mane, combures reliquias igni : non comedentur,
quia sanctificata sunt.

35 Omnia, quæ præcepi tibi, facies super Aaron et filiis
ejus. Septem diebus consecrabis manus eorum : 36 et
vitulum pro peccato offeres per singulos dies ad
expiandum. Mundabisque altare cum immolaveris
expiationis hostiam, et unges illud in sanctificationem.
37 Septem diebus expiabis altare, et sanctificabis, et erit
Sanctum sanctorum : omnis, qui tetigerit illud,
sanctificabitur.

38 Hoc est quod facies in altari : agnos anniculos duos per
singulos dies jugiter, 39 unum agnum mane, et alterum
vespere, 40 decimam partem similæ conspersæ oleo tuso,
quod habeat mensuram quartam partem hin, et vinum ad
libandum ejusdem mensuræ in agno uno. 41 Alterum vero
agnum offeres ad vesperam juxta ritum matutinæ
oblationis, et juxta ea quæ diximus, in odorem suavitatis :
42 sacrificium est Domino, oblatione perpetua in
generationes vestras, ad ostium tabernaculi testimonii
coram Domino, ubi constituam ut loquar ad te. 43 Ibique
præcipiam filiis Israël, et sanctificabitur altare in gloria
mea. 44 Sanctificabo et tabernaculum testimonii cum
altari, et Aaron cum filiis suis, ut sacerdotio fungantur
mihi. 45 Et habitabo in medio filiorum Israël, eroque eis
Deus, 46 et scient quia ego Dominus Deus eorum, qui
eduxi eos de terra Ægypti, ut manerem inter illos, ego
Dominus Deus ipsorum.

Cap. 30 1 Facies quoque altare ad adolendum
thymiama, de lignis setim, 2 habens cubitum longitudinis,
et alterum latitudinis, id est, quadrangulum, et duos
cubitos in altitudine. Cornua ex ipso procedent.
3 Vestiesque illud auro purissimo, tam craticulam ejus,
quam parietes per circuitum, et cornua. Faciesque ei
coronam aureolam per gyrum, 4 et duos annulos aureos
sub corona per singula latera, ut mittantur in eos vectes,
et altare portetur. 5 Ipsos quoque vectes facies de lignis
setim, et inaurabis. 6 Ponesque altare contra velum, quod
ante arcum pendet testimonii coram propitiatorio quo

tegitur testimonium, ubi loquar tibi. 7 Et adolebit
incensum super eo Aaron, suave fragrans, mane. Quando
componet lucernas, incendet illud : 8 et quando collocabit
eas ad vesperum, uret thymiama sempiternum coram
Domino in generationes vestras. 9 Non offeretis super eo
thymiama compositionis alterius, nec oblationem, et
victimam, nec libabitis libamina. 10 Et deprecabitur Aaron
super cornua ejus semel per annum, in sanguine quod
oblatum est pro peccato, et placabit super eo in
generationibus vestris. Sanctum sanctorum erit Domino.

11 Locutusque est Dominus ad Moysen, dicens : 12 Quando
tuleris summam filiorum Israël juxta numerum, dabunt
singuli pretium pro animabus suis Domino, et non erit
plaga in eis, cum fuerint recensiti. 13 Hoc autem dabit
omnis qui transit ad nomen, dimidium sicli juxta
mensuram templi (siclus viginti obolos habet) ; media
pars sicli offeretur Domino. 14 Qui habetur in numero, a
viginti annis et supra, dabit pretium. 15 Dives non addet
ad medium sicli, et pauper nihil minuet. 16 Susceptamque
pecuniam, quæ collata est a filiis Israël, trades in usus
tabernaculi testimonii, ut sit monimentum eorum coram
Domino, et propitietur animabus eorum.

17 Locutusque est Dominus ad Moysen, dicens : 18 Facies
et labrum æneum cum basi sua ad lavandum : ponesque
illud inter tabernaculum testimonii et altare. Et missa
aqua, 19 lavabunt in ea Aaron et filii ejus manus suas ac
pedes, 20 quando ingressuri sunt tabernaculum testimonii,
et quando accessuri sunt ad altare, ut offerant in eo
thymiama Domino, 21 ne forte moriantur ; legitimum
sempiternum erit ipsi, et semini ejus per successiones.

22 Locutusque est Dominus ad Moysen, 23 dicens : Sume
tibi aromata, primæ myrrhæ et electæ quingentos siclos,
et cinnamomi medium, id est, ducentos quinquaginta
siclos, calami similiter ducentos quinquaginta, 24 casiæ
autem quingentos siclos, in pondere sanctuarii, olei de

olivetis mensuram hin : [25] faciesque unctionis oleum
sanctum, unguentum compositum opere unguentarii, [26] et
unges ex eo tabernaculum testimonii, et arcam
testamenti, [27] mensamque cum vasis suis, et
candelabrum, et utensilia ejus, altaria thymiamatis, [28] et
holocausti, et universam supellectilem quæ ad cultum
eorum pertinet. [29] Sanctificabisque omnia, et erunt
Sancta sanctorum ; qui tetigerit ea, sanctificabitur.
[30] Aaron et filios ejus unges, sanctificabisque eos, ut
sacerdotio fungantur mihi. [31] Filiis quoque Israël dices :
Hoc oleum unctionis sanctum erit mihi in generationes
vestras. [32] Caro hominis non ungetur ex eo, et juxta
compositionem ejus non facietis aliud, quia sanctificatum
est, et sanctum erit vobis. [33] Homo quicumque tale
composuerit, et dederit ex eo alieno, exterminabitur de
populo suo. [34] Dixitque Dominus ad Moysen : Sume tibi
aromata, stacten et onycha, galbanum boni odoris, et
thus lucidissimum ; æqualis ponderis erunt omnia :
[35] faciesque thymiama compositum opere unguentarii,
mistum diligenter, et purum, et sanctificatione
dignissimum. [36] Cumque in tenuissimum pulverem
universa contuderis, pones ex eo coram tabernaculo
testimonii, in quo loco apparebo tibi. Sanctum sanctorum
erit vobis thymiama. [37] Talem compositionem non facietis
in usus vestros, quia sanctum est Domino. [38] Homo
quicumque fecerit simile, ut odore illius perfruatur, peribit
de populis suis.

Cap. 31 [1] Locutusque est Dominus ad Moysen,
dicens : [2] Ecce, vocavi ex nomine Beseleel filium Uri filii
Hur de tribu Juda, [3] et implevi spiritu Dei, sapientia, et
intelligentia et scientia in omni opere, [4] ad excogitandum
quidquid fabrefieri potest ex auro, et argento, et ære,
[5] marmore, et gemmis, et diversitate lignorum. [6] Dedique
ei socium Ooliab filium Achisamech de tribu Dan. Et in
corde omnis eruditi posui sapientiam : ut faciant cuncta
quæ præcepi tibi, [7] tabernaculum fœderis, et arcam
testimonii, et propitiatorium, quod super eam est, et

cuncta vasa tabernaculi, 8 mensamque et vasa ejus,
candelabrum purissimum cum vasis suis, et altaris
thymiamatis, 9 et holocausti, et omnia vasa eorum, labrum
cum basi sua, 10 vestes sanctas in ministerio Aaron
sacerdoti, et filiis ejus, ut fungantur officio suo in sacris :
11 oleum unctionis, et thymiama aromatum in sanctuario,
omnia quæ præcepi tibi, facient.

12 Et locutus est Dominus ad Moysen, dicens : 13 Loquere
filiis Israël, et dices ad eos : Videte ut sabbatum meum
custodiatis : quia signum est inter me et vos in
generationibus vestris : ut sciatis quia ego Dominus, qui
sanctifico vos. 14 Custodite sabbatum meum, sanctum est
enim vobis : qui polluerit illud, morte morietur ; qui fecerit
in eo opus, peribit anima illius de medio populi sui. 15 Sex
diebus facietis opus : in die septimo sabbatum est,
requies sancta Domino ; omnis qui fecerit opus in hac die,
morietur. 16 Custodiant filii Israël sabbatum, et celebrent
illud in generationibus suis. Pactum est sempiternum
17 inter me et filios Israël, signumque perpetuum ; sex
enim diebus fecit Dominus cælum et terram, et in septimo
ab opere cessavit. 18 Deditque Dominus Moysi, completis
hujuscemodi sermonibus in monte Sinai, duas tabulas
testimonii lapideas, scriptas digito Dei.

Cap. 32 1 Videns autem populus quod moram faceret
descendendi de monte Moyses, congregatus adversus
Aaron, dixit : Surge, fac nobis deos, qui nos præcedant :
Moysi enim huic viro, qui nos eduxit de terra Ægypti,
ignoramus quid acciderit. 2 Dixitque ad eos Aaron : Tollite
inaures aureas de uxorum, filiorumque et filiarum
vestrarum auribus, et afferte ad me. 3 Fecitque populus
quæ jusserat, deferens inaures ad Aaron. 4 Quas cum ille
accepisset, formavit opere fusorio, et fecit ex eis vitulum
conflatilem : dixeruntque : Hi sunt dii tui Israël, qui te
eduxerunt de terra Ægypti. 5 Quod cum vidisset Aaron,
ædificavit altare coram eo, et præconis voce clamavit
dicens : Cras solemnitas Domini est. 6 Surgentesque

mane, obtulerunt holocausta, et hostias pacificas, et sedit populus manducare, et bibere, et surrexerunt ludere.

7 Locutus est autem Dominus ad Moysen, dicens : Vade,
descende : peccavit populus tuus, quem eduxisti de terra
Ægypti. 8 Recesserunt cito de via, quam ostendisti eis :
feceruntque sibi vitulum conflatilem, et adoraverunt,
atque immolantes ei hostias, dixerunt : Isti sunt dii tui
Israël, qui te eduxerunt de terra Ægypti. 9 Rursumque ait
Dominus ad Moysen : Cerno quod populus iste duræ
cervicis sit : 10 dimitte me, ut irascatur furor meus contra
eos, et deleam eos, faciamque te in gentem magnam.
11 Moyses autem orabat Dominum Deum suum, dicens :
Cur, Domine, irascitur furor tuus contra populum tuum,
quem eduxisti de terra Ægypti, in fortitudine magna, et in
manu robusta ? 12 Ne quæso dicant Ægyptii : Callide
eduxit eos, ut interficeret in montibus, et deleret e terra :
quiescat ira tua, et esto placabilis super nequitia populi
tui. 13 Recordare Abraham, Isaac, et Israël servorum
tuorum, quibus jurasti per temetipsum, dicens :
Multiplicabo semen vestrum sicut stellas cæli ; et
universam terram hanc, de qua locutus sum, dabo semini
vestro, et possidebitis eam semper. 14 Placatusque est
Dominus ne faceret malum quod locutus fuerat adversus
populum suum.

15 Et reversus est Moyses de monte, portans duas tabulas
testimonii in manu sua, scriptas ex utraque parte, 16 et
factas opere Dei : scriptura quoque Dei erat sculpta in
tabulis. 17 Audiens autem Josue tumultum populi
vociferantis, dixit ad Moysen : Ululatus pugnæ auditur in
castris. 18 Qui respondit : Non est clamor adhortantium ad
pugnam, neque vociferatio compellentium ad fugam : sed
vocem cantantium ego audio. 19 Cumque
appropinquasset ad castra, vidit vitulum, et choros :
iratusque valde, projecit de manu tabulas, et confregit
eas ad radicem montis : 20 arripiensque vitulum quem
fecerant, combussit, et contrivit usque ad pulverem, quem

sparsit in aquam, et dedit ex eo potum filiis Israël.
21 Dixitque ad Aaron : Quid tibi fecit hic populus, ut
induceres super eum peccatum maximum ? 22 Cui ille
respondit : Ne indignetur dominus meus : tu enim nosti
populum istum, quod pronus sit ad malum : 23 dixerunt
mihi : Fac nobis deos, qui nos præcedant : huic enim
Moysi, qui nos eduxit de terra Ægypti, nescimus quid
acciderit. 24 Quibus ego dixi : Quis vestrum habet aurum ?
Tulerunt, et dederunt mihi : et projeci illud in ignem,
egressusque est hic vitulus.

25 Videns ergo Moyses populum quod esset nudatus
(spoliaverat enim eum Aaron propter ignominiam sordis,
et inter hostes nudum constituerat), 26 et stans in porta
castrorum, ait : Si quis est Domini, jungatur mihi.
Congregatique sunt ad eum omnes filii Levi : 27 quibus
ait : Hæc dicit Dominus Deus Israël : Ponat vir gladium
super femur suum : ite, et redite de porta usque ad
portam per medium castrorum, et occidat unusquisque
fratrem, et amicum, et proximum suum. 28 Feceruntque
filii Levi juxta sermonem Moysi, cecideruntque in die illa
quasi viginti tria millia hominum. 29 Et ait Moyses :
Consecrastis manus vestras hodie Domino, unusquisque in
filio, et in fratre suo, ut detur vobis benedictio. 30 Facto
autem altero die, locutus est Moyses ad populum :
Peccastis peccatum maximum : ascendam ad Dominum, si
quomodo quivero eum deprecari pro scelere vestro.
31 Reversusque ad Dominum, ait : Obsecro, peccavit
populus iste peccatum maximum, feceruntque sibi deos
aureos : aut dimitte eis hanc noxam, 32 aut si non facis,
dele me de libro tuo quem scripsisti. 33 Cui respondit
Dominus : Qui peccaverit mihi, delebo eum de libro meo :
34 tu autem vade, et duc populum istum quo locutus sum
tibi : angelus meus præcedet te. Ego autem in die ultionis
visitabo et hoc peccatum eorum. 35 Percussit ergo
Dominus populum pro reatu vituli, quem fecerat Aaron.

Cap. 33 1 Locutusque est Dominus ad Moysen,
dicens : Vade, ascende de loco isto tu, et populus tuus
quem eduxisti de terra Ægypti, in terram quam juravi
Abraham, Isaac et Jacob, dicens : Semini tuo dabo eam :
2 et mittam præcursorem tui angelum, ut ejiciam
Chananæum, et Amorrhæum, et Hethæum, et
Pherezæum, et Hevæum, et Jebusæum, 3 et intres in
terram fluentem lacte et melle. Non enim ascendam
tecum, quia populus duræ cervicis es : ne forte disperdam
te in via. 4 Audiensque populus sermonem hunc
pessimum, luxit : et nullus ex more indutus est cultu suo.
5 Dixitque Dominus ad Moysen : Loquere filiis Israël :
Populus duræ cervicis es : semel ascendam in medio tui,
et delebo te. Jam nunc depone ornatum tuum, ut sciam
quid faciam tibi. 6 Deposuerunt ergo filii Israël ornatum
suum a monte Horeb.

7 Moyses quoque tollens tabernaculum, tetendit extra
castra procul, vocavitque nomen ejus, Tabernaculum
fœderis. Et omnis populus, qui habebat aliquam
quæstionem, egrediebatur ad tabernaculum fœderis,
extra castra. 8 Cumque egrederetur Moyses ad
tabernaculum, surgebat universa plebs, et stabat
unusquisque in ostio papilionis sui, aspiciebantque
tergum Moysi, donec ingrederetur tentorium. 9 Ingresso
autem illo tabernaculum fœderis, descendebat columna
nubis, et stabat ad ostium, loquebaturque cum Moyse,
10 cernentibus universis quod columna nubis staret ad
ostium tabernaculi. Stabantque ipsi, et adorabant per
fores tabernaculorum suorum. 11 Loquebatur autem
Dominus ad Moysen facie ad faciem, sicut solet loqui
homo ad amicum suum. Cumque ille reverteretur in
castra, minister ejus Josue filius Nun, puer, non recedebat
de tabernaculo.

12 Dixit autem Moyses ad Dominum : Præcipis ut educam
populum istum : et non indicas mihi quem missurus es
mecum, præsertim cum dixeris : Novi te ex nomine, et

invenisti gratiam coram me. 13 Si ergo inveni gratiam in
conspectu tuo, ostende mihi faciem tuam, ut sciam te, et
inveniam gratiam ante oculos tuos : respice populum
tuum gentem hanc. 14 Dixitque Dominus : Facies mea
præcedet te, et requiem dabo tibi. 15 Et ait Moyses : Si
non tu ipse præcedas, ne educas nos de loco isto. 16 In
quo enim scire poterimus ego et populus tuus invenisse
nos gratiam in conspectu tuo, nisi ambulaveris nobiscum,
ut glorificemur ab omnibus populis qui habitant super
terram ? 17 Dixit autem Dominus ad Moysen : Et verbum
istud, quod locutus es, faciam : invenisti enim gratiam
coram me, et teipsum novi ex nomine.

18 Qui ait : Ostende mihi gloriam tuam. 19 Respondit : Ego
ostendam omne bonum tibi, et vocabo in nomine Domini
coram te : et miserebor cui voluero, et clemens ero in
quem mihi placuerit. 20 Rursumque ait : Non poteris
videre faciem meam : non enim videbit me homo et vivet.
21 Et iterum : Ecce, inquit, est locus apud me, et stabis
supra petram. 22 Cumque transibit gloria mea, ponam te
in foramine petræ, et protegam dextera mea, donec
transeam : 23 tollamque manum meam, et videbis
posteriora mea : faciem autem meam videre non poteris.

Cap. 34 1 Ac deinceps : Præcide, ait, tibi duas
tabulas lapideas instar priorum, et scribam super eas
verba, quæ habuerunt tabulæ quas fregisti. 2 Esto paratus
mane, ut ascendas statim in montem Sinai, stabisque
mecum super verticem montis. 3 Nullus ascendat tecum,
nec videatur quispiam per totum montem : boves quoque
et oves non pascantur e contra. 4 Excidit ergo duas
tabulas lapideas, quales antea fuerant : et de nocte
consurgens ascendit in montem Sinai, sicut præceperat ei
Dominus, portans secum tabulas. 5 Cumque descendisset
Dominus per nubem, stetit Moyses cum eo, invocans
nomen Domini. 6 Quo transeunte coram eo, ait :
Dominator Domine Deus, misericors et clemens, patiens
et multæ miserationis, ac verax, 7 qui custodis

misericordiam in millia ; qui aufers iniquitatem, et
scelera, atque peccata, nullusque apud te per se
innocens est ; qui reddis iniquitatem patrum filiis, ac
nepotibus in tertiam et quartam progeniem. 8 Festinusque
Moyses, curvatus est pronus in terram, et adorans 9 ait :
Si inveni gratiam in conspectu tuo, Domine, obsecro ut
gradiaris nobiscum (populus enim duræ cervicis est) et
auferas iniquitates nostras atque peccata, nosque
possideas.

10 Respondit Dominus : Ego inibo pactum videntibus
cunctis : signa faciam quæ numquam visa sunt super
terram, nec in ullis gentibus, ut cernat populus iste, in
cujus es medio, opus Domini terribile quod facturus sum.
11 Observa cuncta quæ hodie mando tibi : ego ipse
ejiciam ante faciem tuam Amorrhæum, et Chananæum, et
Hethæum, Pherezæum quoque, et Hevæum, et
Jebusæum. 12 Cave ne umquam cum habitatoribus terræ
illius jungas amicitias, quæ sint tibi in ruinam : 13 sed aras
eorum destrue, confringe statuas, lucosque succide :
14 noli adorare deum alienum. Dominus zelotes nomen
ejus ; Deus est æmulator. 15 Ne ineas pactum cum
hominibus illarum regionum : ne, cum fornicati fuerint cum
diis suis, et adoraverint simulacra eorum, vocet te
quispiam ut comedas de immolatis. 16 Nec uxorem de
filiabus eorum accipies filiis tuis : ne, postquam ipsæ
fuerint fornicatæ, fornicari faciant et filios tuos in deos
suos. 17 Deos conflatiles non facies tibi. 18 Solemnitatem
azymorum custodies. Septem diebus vesceris azymis,
sicut præcepi tibi, in tempore mensis novorum : mense
enim verni temporis egressus es de Ægypto. 19 Omne
quod aperit vulvam generis masculini, meum erit. De
cunctis animantibus, tam de bobus, quam de ovibus,
meum erit. 20 Primogenitum asini redimes ove : sin autem
nec pretium pro eo dederis, occidetur. Primogenitum
filiorum tuorum redimes : nec apparebis in conspectu meo
vacuus. 21 Sex diebus operaberis ; die septimo cessabis
arare et metere. 22 Solemnitatem hebdomadarum facies

tibi in primitiis frugum messis tuæ triticeæ, et
solemnitatem, quando redeunte anni tempore cuncta
conduntur. [23] Tribus temporibus anni apparebit omne
masculinum tuum in conspectu omnipotentis Domini Dei
Israël. [24] Cum enim tulero gentes a facie tua, et
dilatavero terminos tuos, nullus insidiabitur terræ tuæ,
ascendente te, et apparente in conspectu Domini Dei tui
ter in anno. [25] Non immolabis super fermento sanguinem
hostiæ meæ : neque residebit mane de victima
solemnitatis Phase. [26] Primitias frugum terræ tuæ offeres
in domo Domini Dei tui. Non coques hædum in lacte
matris suæ. [27] Dixitque Dominus ad Moysen : Scribe tibi
verba hæc, quibus et tecum et cum Israël pepigi fœdus.

[28] Fuit ergo ibi cum Domino quadraginta dies et
quadraginta noctes : panem non comedit, et aquam non
bibit, et scripsit in tabulis verba fœderis decem.
[29] Cumque descenderet Moyses de monte Sinai, tenebat
duas tabulas testimonii, et ignorabat quod cornuta esset
facies sua ex consortio sermonis Domini. [30] Videntes
autem Aaron et filii Israël cornutam Moysi faciem,
timuerunt prope accedere. [31] Vocatique ab eo, reversi
sunt tam Aaron, quam principes synagogæ. Et postquam
locutus est ad eos, [32] venerunt ad eum etiam omnes filii
Israël : quibus præcepit cuncta quæ audierat a Domino in
monte Sinai. [33] Impletisque sermonibus, posuit velamen
super faciem suam. [34] Quod ingressus ad Dominum, et
loquens cum eo, auferebat donec exiret, et tunc
loquebatur ad filios Israël omnia quæ sibi fuerant
imperata. [35] Qui videbant faciem egredientis Moysi esse
cornutam, sed operiebat ille rursus faciem suam,
siquando loquebatur ad eos.

Cap. 35 [1] Igitur congregata omni turba filiorum
Israël, dixit ad eos : Hæc sunt quæ jussit Dominus fieri.
[2] Sex diebus facietis opus : septimus dies erit vobis
sanctus, sabbatum, et requies Domini : qui fecerit opus in
eo, occidetur. [3] Non succendetis ignem in omnibus

habitaculis vestris per diem sabbati. 4 Et ait Moyses ad
omnem catervam filiorum Israël : Iste est sermo quem
præcepit Dominus, dicens : 5 Separate apud vos primitias
Domino. Omnis voluntarius et prono animo offerat eas
Domino : aurum et argentum, et æs, 6 hyacinthum et
purpuram, coccumque bis tinctum, et byssum, pilos
caprarum, 7 pellesque arietum rubricatas, et janthinas,
ligna setim, 8 et oleum ad luminaria concinnanda, et ut
conficiatur unguentum, et thymiama suavissimum,
9 lapides onychinos, et gemmas ad ornatum
superhumeralis et rationalis. 10 Quisque vestrum sapiens
est, veniat, et faciat quod Dominus imperavit :
11 tabernaculum scilicet, et tectum ejus, atque
operimentum, annulos, et tabulata cum vectibus, paxillos,
et bases : 12 arcam et vectes, propitiatorium, et velum,
quod ante illud oppanditur : 13 mensam cum vectibus et
vasis, et propositionis panibus : 14 candelabrum ad
luminaria sustentanda, vasa illius et lucernas, et oleum
ad nutrimenta ignium : 15 altare thymiamatis, et vectes, et
oleum unctionis et thymiama ex aromatibus : tentorium
ad ostium tabernaculi : 16 altare holocausti, et craticulam
ejus æneam cum vectibus et vasis suis : labrum et basim
ejus : 17 cortinas atrii cum columnis et basibus, tentorium
in foribus vestibuli, 18 paxillos tabernaculi et atrii cum
funiculis suis : 19 vestimenta, quorum usus est in ministerio
sanctuarii, vestes Aaron pontificis ac filiorum ejus, ut
sacerdotio fungantur mihi. 20 Egressaque omnis multitudo
filiorum Israël de conspectu Moysi, 21 obtulerunt mente
promptissima atque devota primitias Domino, ad
faciendum opus tabernaculi testimonii. Quidquid ad
cultum et ad vestes sanctas necessarium erat, 22 viri cum
mulieribus præbuerunt, armillas et inaures, annulos et
dextralia : omne vas aureum in donaria Domini
separatum est. 23 Si quis habebat hyacinthum, et
purpuram, coccumque bis tinctum, byssum et pilos
caprarum, pelles arietum rubricatas, et janthinas,
24 argenti, ærisque metalla, obtulerunt Domino, lignaque
setim in varios usus. 25 Sed et mulieres doctæ, quæ

neverant, dederunt hyacinthum, purpuram, et vermiculum,
ac byssum, 26 et pilos caprarum, sponte propria cuncta
tribuentes. 27 Principes vero obtulerunt lapides onychinos,
et gemmas ad superhumerale et rationale, 28 aromataque
et oleum ad luminaria concinnanda, et ad præparandum
unguentum, ac thymiama odoris suavissimi
componendum. 29 Omnes viri et mulieres mente devota
obtulerunt donaria, ut fierent opera, quæ jusserat
Dominus per manum Moysi. Cuncti filii Israël voluntaria
Domino dedicaverunt.

30 Dixitque Moyses ad filios Israël : Ecce, vocavit Dominus
ex nomine Beseleel filium Uri, filii Hur de tribu Juda,
31 implevitque eum spiritu Dei, sapientia et intelligentia,
et scientia et omni doctrina, 32 ad excogitandum, et
faciendum opus in auro, et argento, et ære,
33 sculpendisque lapidibus, et opere carpentario,
quidquid fabre adinveniri potest, 34 dedit in corde ejus :
Ooliab quoque filium Achisamech de tribu Dan : 35 ambos
erudivit sapientia, ut faciant opera abietarii, polymitarii,
ac plumarii, de hyacintho ac purpura, coccoque bis tincto,
et bysso, et texant omnia, ac nova quæque reperiant.

Cap. 36 1 Fecit ergo Beseleel, et Ooliab, et omnis vir
sapiens, quibus dedit Dominus sapientiam et intellectum,
ut scirent fabre operari quæ in usus sanctuarii necessaria
sunt, et quæ præcepit Dominus. 2 Cumque vocasset eos
Moyses et omnem eruditum virum, cui dederat Dominus
sapientiam, et qui sponte sua obtulerant se ad faciendum
opus, 3 tradidit eis universa donaria filiorum Israël. Qui
cum instarent operi, quotidie mane vota populus
offerebat. 4 Unde artifices venire compulsi, 5 dixerunt
Moysi : Plus offert populus quam necessarium est. 6 Jussit
ergo Moyses præconis voce cantari : Nec vir, nec mulier
quidquam offerat ultra in opere sanctuarii. Sicque
cessatum est a muneribus offerendis, 7 eo quod oblata
sufficerent et superabundarent.

8 Feceruntque omnes corde sapientes ad explendum opus
tabernaculi, cortinas decem de bysso retorta, et
hyacintho, et purpura, coccoque bis tincto, opere vario, et
arte polymita : 9 quarum una habebat in longitudine
viginti octo cubitos, et in latitudine quatuor ; una mensura
erat omnium cortinarum. 10 Conjunxitque cortinas
quinque, alteram alteri, et alias quinque sibi invicem
copulavit. 11 Fecit et ansas hyacinthinas in ora cortinæ
unius ex utroque latere, et in ora cortinæ alterius
similiter, 12 ut contra se invicem venirent ansæ, et mutuo
jungerentur. 13 Unde et quinquaginta fudit circulos
aureos, qui morderent cortinarum ansas, et fieret unum
tabernaculum. 14 Fecit et saga undecim de pilis caprarum
ad operiendum tectum tabernaculi : 15 unum sagum in
longitudine habebat cubitos triginta, et in latitudine
cubitos quatuor : unius mensuræ erant omnia saga :
16 quorum quinque junxit seorsum, et sex alia separatim.
17 Fecitque ansas quinquaginta in ora sagi unius, et
quinquaginta in ora sagi alterius, ut sibi invicem
jungerentur. 18 Et fibulas æneas quinquaginta, quibus
necteretur tectum, ut unum pallium ex omnibus sagis
fieret. 19 Fecit et opertorium tabernaculi de pellibus
arietum rubricatis : aliudque desuper velamentum de
pellibus janthinis. 20 Fecit et tabulas tabernaculi de lignis
setim stantes. 21 Decem cubitorum erat longitudo tabulæ
unius : et unum ac semis cubitum latitudo retinebat.
22 Binæ incastraturæ erant per singulas tabulas, ut altera
alteri jungeretur. Sic fecit in omnibus tabernaculi tabulis.
23 E quibus viginti ad plagam meridianam erant contra
austrum, 24 cum quadraginta basibus argenteis. Duæ
bases sub una tabula ponebantur ex utraque parte
angulorum, ubi incastraturæ laterum in angulis
terminantur. 25 Ad plagam quoque tabernaculi, quæ
respicit ad aquilonem, fecit viginti tabulas, 26 cum
quadraginta basibus argenteis, duas bases per singulas
tabulas. 27 Contra occidentem vero, id est, ad eam
partem tabernaculi quæ mare respicit, fecit sex tabulas,
28 et duas alias per singulos angulos tabernaculi retro :

[29] quæ junctæ erant a deorsum usque sursum, et in unam
compaginem pariter ferebantur. Ita fecit ex utraque parte
per angulos : [30] ut octo essent simul tabulæ, et haberent
bases argenteas sedecim, binas scilicet bases sub
singulis tabulis. [31] Fecit et vectes de lignis setim, quinque
ad continendas tabulas unius lateris tabernaculi, [32] et
quinque alios ad alterius lateris coaptandas tabulas : et
extra hos, quinque alios vectes ad occidentalem plagam
tabernaculi contra mare. [33] Fecit quoque vectem alium,
qui per medias tabulas ab angulo usque ad angulum
perveniret. [34] Ipsa autem tabulata deauravit, fusis
basibus earum argenteis. Et circulos eorum fecit aureos,
per quos vectes induci possent : quos et ipsos laminis
aureis operuit. [35] Fecit et velum de hyacintho, et purpura,
vermiculo, ac bysso retorta, opere polymitario, varium
atque distinctum : [36] et quatuor columnas de lignis setim,
quas cum capitibus deauravit, fusis basibus earum
argenteis. [37] Fecit et tentorium in introitu tabernaculi ex
hyacintho, purpura, vermiculo, byssoque retorta, opere
plumarii : [38] et columnas quinque cum capitibus suis, quas
operuit auro, basesque earum fudit æneas.

Cap. 37 [1] Fecit autem Beseleel et arcam de lignis
setim, habentem duos semis cubitos in longitudine, et
cubitum ac semissem in latitudine, altitudo quoque unius
cubiti fuit et dimidii : vestivitque eam auro purissimo intus
ac foris. [2] Et fecit illi coronam auream per gyrum,
[3] conflans quatuor annulos aureos per quatuor angulos
ejus : duos annulos in latere uno, et duos in altero.
[4] Vectes quoque fecit de lignis setim, quos vestivit auro,
[5] et quos misit in annulos, qui erant in lateribus arcæ ad
portandum eam. [6] Fecit et propitiatorium, id est,
oraculum, de auro mundissimo, duorum cubitorum et
dimidii in longitudine, et cubiti ac semis in latitudine.
[7] Duos etiam cherubim ex auro ductili, quos posuit ex
utraque parte propitiatorii : [8] cherub unum in summitate
unius partis, et cherub alterum in summitate partis
alterius : duos cherubim in singulis summitatibus

propitiatorii, [9] extendentes alas, et tegentes propitiatorium, seque mutuo et illud respicientes.

[10] Fecit et mensam de lignis setim in longitudine duorum cubitorum, et in latitudine unius cubiti, quæ habebat in altitudine cubitum ac semissem. [11] Circumdeditque eam auro mundissimo, et fecit illi labium aureum per gyrum,
[12] ipsique labio coronam auream interrasilem quatuor digitorum, et super eamdem, alteram coronam auream.
[13] Fudit et quatuor circulos aureos, quos posuit in quatuor angulis per singulos pedes mensæ [14] contra coronam : misitque in eos vectes, ut possit mensa portari. [15] Ipsos quoque vectes fecit de lignis setim, et circumdedit eos auro. [16] Et vasa ad diversos usus mensæ, acetabula, phialas, et cyathos, et thuribula, ex auro puro, in quibus offerenda sunt libamina.

[17] Fecit et candelabrum ductile de auro mundissimo, de cujus vecte calami, scyphi, sphærulæque, ac lilia procedebant : [18] sex in utroque latere, tres calami ex parte una, et tres ex altera : [19] tres scyphi in nucis modum per calamos singulos, sphærulæque simul et lilia : et tres scyphi instar nucis in calamo altero, sphærulæque simul et lilia. Æquum erat opus sex calamorum, qui procedebant de stipite candelabri. [20] In ipso autem vecte erant quatuor scyphi in nucis modum, sphærulæque per singulos simul et lilia : [21] et sphærulæ sub duobus calamis per loca tria, qui simul sex fiunt calami procedentes de vecte uno. [22] Et sphærulæ igitur, et calami ex ipso erant, universa ductilia ex auro purissimo. [23] Fecit et lucernas septem cum emunctoriis suis, et vasa ubi ea, quæ emuncta sunt, extinguantur, de auro mundissimo.
[24] Talentum auri appendebat candelabrum cum omnibus vasis suis.

[25] Fecit et altare thymiamatis de lignis setim, per quadrum singulos habens cubitos, et in altitudine duos : e cujus angulis procedebant cornua. [26] Vestivitque illud

auro purissimo cum craticula ac parietibus et cornibus.
[27] Fecitque ei coronam aureolam per gyrum, et duos
annulos aureos sub corona per singula latera, ut
mittantur in eos vectes, et possit altare portari. [28] Ipsos
autem vectes fecit de lignis setim, et operuit laminis
aureis. [29] Composuit et oleum ad sanctificationis
unguentum, et thymiama de aromatibus mundissimis
opere pigmentarii.

Cap. 38 [1] Fecit et altare holocausti de lignis setim,
quinque cubitorum per quadrum, et trium in altitudine :
[2] cujus cornua de angulis procedebant, operuitque illum
laminis æneis. [3] Et in usus ejus paravit ex ære vasa
diversa, lebetes, forcipes, fuscinulas, uncinos, et ignium
receptacula. [4] Craticulamque ejus in modum retis fecit
æneam, et subter eam in altaris medio arulam, [5] fusis
quatuor annulis per totidem retiaculi summitates, ad
immittendos vectes ad portandum : [6] quos et ipsos fecit
de lignis setim, et operuit laminis æneis : [7] induxitque in
circulos, qui in lateribus altaris eminebant. Ipsum autem
altare non erat solidum, sed cavum ex tabulis, et intus
vacuum.

[8] Fecit et labrum æneum cum basi sua de speculis
mulierum, quæ excubabant in ostio tabernaculi. [9] Fecit et
atrium, in cujus australi plaga erant tentoria de bysso
retorta, cubitorum centum, [10] columnæ æneæ viginti cum
basibus suis, capita columnarum, et tota operis cælatura,
argentea. [11] Æque ad septentrionalem plagam tentoria
columnæ, basesque et capita columnarum ejusdem
mensuræ, et operis ac metalli, erant. [12] In ea vero plaga,
quæ ad occidentem respicit, fuerunt tentoria cubitorum
quinquaginta, columnæ decem cum basibus suis æneæ,
et capita columnarum, et tota operis cælatura, argentea.
[13] Porro contra orientem quinquaginta cubitorum paravit
tentoria : [14] e quibus, quindecim cubitos columnarum
trium, cum basibus suis, unum tenebat latus : [15] et in
parte altera (quia inter utraque introitum tabernaculi

**fecit) quindecim æque cubitorum erant tentoria,
columnæque tres, et bases totidem. 16 Cuncta atrii
tentoria byssus retorta texuerat. 17 Bases columnarum
fuere æneæ, capita autem earum cum cunctis cælaturis
suis argentea : sed et ipsas columnas atrii vestivit
argento. 18 Et in introitu ejus opere plumario fecit
tentorium ex hyacintho, purpura, vermiculo, ac bysso
retorta, quod habebat viginti cubitos in longitudine,
altitudo vero quinque cubitorum erat juxta mensuram,
quam cuncta atrii tentoria habebant. 19 Columnæ autem
in ingressu fuere quatuor cum basibus æneis, capitaque
earum et cælaturæ argenteæ. 20 Paxillos quoque
tabernaculi et atrii per gyrum fecit æneos.**

**21 Hæc sunt instrumenta tabernaculi testimonii, quæ
enumerata sunt juxta præceptum Moysi in cæremoniis
Levitarum per manum Ithamar filii Aaron sacerdotis :
22 quæ Beseleel filius Uri filii Hur de tribu Juda, Domino
per Moysen jubente, compleverat, 23 juncto sibi socio
Ooliab filio Achisamech de tribu Dan : qui et ipse artifex
lignorum egregius fuit, et polymitarius atque plumarius ex
hyacintho, purpura, vermiculo et bysso. 24 Omne aurum
quod expensum est in opere sanctuarii, et quod oblatum
est in donariis, viginti novem talentorum fuit, et
septingentorum triginta siclorum ad mensuram sanctuarii.
25 Oblatum est autem ab his qui transierunt ad numerum
a viginti annis et supra, de sexcentis tribus millibus et
quingentis quinquaginta armatorum. 26 Fuerunt præterea
centum talenta argenti e quibus conflatæ sunt bases
sanctuarii, et introitus, ubi velum pendet. 27 Centum bases
factæ sunt de talentis centum, singulis talentis per bases
singulas supputatis. 28 De mille autem septingentis et
septuaginta quinque, fecit capita columnarum, quas et
ipsas vestivit argento. 29 Æris quoque oblata sunt talenta
septuaginta duo millia, et quadringenti supra sicli, 30 ex
quibus fusæ sunt bases in introitu tabernaculi testimonii,
et altare æneum cum craticula sua, omniaque vasa quæ
ad usum ejus pertinent, 31 et bases atrii tam in circuitu**

quam in ingressu ejus, et paxilli tabernaculi atque atrii
per gyrum.

Cap. 39 1 De hyacintho vero et purpura, vermiculo ac
bysso, fecit vestes, quibus indueretur Aaron quando
ministrabat in sanctis, sicut præcepit Dominus Moysi.
2 Fecit igitur superhumerale de auro, hyacintho, et
purpura, coccoque bis tincto, et bysso retorta, 3 opere
polymitario : inciditque bracteas aureas, et extenuavit in
fila, ut possent torqueri cum priorum colorum subtegmine,
4 duasque oras sibi invicem copulatas in utroque latere
summitatum, 5 et balteum ex eisdem coloribus, sicut
præceperat Dominus Moysi. 6 Paravit et duos lapides
onychinos, astrictos et inclusos auro, et sculptos arte
gemmaria nominibus filiorum Israël : 7 posuitque eos in
lateribus superhumeralis in monimentum filiorum Israël,
sicut præceperat Dominus Moysi. 8 Fecit et rationale
opere polymito juxta opus superhumeralis, ex auro,
hyacintho, purpura, coccoque bis tincto, et bysso retorta :
9 quadrangulum, duplex, mensuræ palmi. 10 Et posuit in
eo gemmarum ordines quatuor. In primo versu erat
sardius, topazius, smaragdus. 11 In secundo, carbunculus,
sapphirus, et jaspis. 12 In tertio, ligurius, achates, et
amethystus. 13 In quarto, chrysolithus, onychinus, et
beryllus, circumdati et inclusi auro per ordines suos.
14 Ipsique lapides duodecim sculpti erant nominibus
duodecim tribuum Israël, singuli per nomina singulorum.
15 Fecerunt in rationali et catenulas sibi invicem
cohærentes, de auro purissimo : 16 et duos uncinos,
totidemque annulos aureos. Porro annulos posuerunt in
utroque latere rationalis, 17 e quibus penderent duæ
catenæ aureæ, quas inseruerunt uncinis, qui in
superhumeralis angulis eminebant. 18 Hæc et ante et
retro ita conveniebant sibi, ut superhumerale et rationale
mutuo necterentur, 19 stricta ad balteum et annulis fortius
copulata, quos jungebat vitta hyacinthina, ne laxa
fluerent, et a se invicem moverentur, sicut præcepit
Dominus Moysi. 20 Feceruntque quoque tunicam

superhumeralis totam hyacinthinam, 21 et capitium in
superiori parte contra medium, oramque per gyrum
capitii textilem : 22 deorsum autem ad pedes mala punica
ex hyacintho, purpura, vermiculo, ac bysso retorta : 23 et
tintinnabula de auro purissimo, quæ posuerunt inter
malogranata, in extrema parte tunicæ per gyrum :
24 tintinnabulum autem aureum, et malum punicum,
quibus ornatus incedebat pontifex quando ministerio
fungebatur, sicut præceperat Dominus Moysi. 25 Fecerunt
et tunicas byssinas opere textili Aaron et filiis ejus : 26 et
mitras cum coronulis suis ex bysso : 27 feminalia quoque
linea, byssina : 28 cingulum vero de bysso retorta,
hyacintho, purpura, ac vermiculo bis tincto, arte plumaria,
sicut præceperat Dominus Moysi. 29 Fecerunt et laminam
sacræ venerationis de auro purissimo, scripseruntque in
ea opere gemmario, Sanctum Domini : 30 et strinxerunt
eam cum mitra vitta hyacinthina, sicut præceperat
Dominus Moysi.

31 Perfectum est igitur omne opus tabernaculi et tecti
testimonii : feceruntque filii Israël cuncta quæ
præceperat Dominus Moysi. 32 Et obtulerunt
tabernaculum et tectum et universam supellectilem,
annulos, tabulas, vectes, columnas ac bases,
33 opertorium de pellibus arietum rubricatis, et aliud
operimentum de janthinis pellibus, 34 velum ; arcam,
vectes, propitiatorium, 35 mensam cum vasis suis et
propositionis panibus ; 36 candelabrum, lucernas, et
utensilia earum cum oleo ; 37 altare aureum, et
unguentum, et thymiama ex aromatibus, 38 et tentorium in
introitu tabernaculi ; 39 altare æneum, retiaculum, vectes,
et vasa ejus omnia ; labrum cum basi sua ; tentoria atrii,
et columnas cum basibus suis ; 40 tentorium in introitu
atrii, funiculosque illius et paxillos. Nihil ex vasis defuit,
quæ in ministerium tabernaculi, et in tectum fœderis
jussa sunt fieri. 41 Vestes quoque, quibus sacerdotes
utuntur in sanctuario, Aaron scilicet et filii ejus,
42 obtulerunt filii Israël, sicut præceperat Dominus.

43 Quæ postquam Moyses cuncta vidit completa,
benedixit eis.

Cap. 40 1 Locutusque est Dominus ad Moysen,
dicens : 2 Mense primo, prima die mensis, eriges
tabernaculum testimonii, 3 et pones in eo arcam,
dimittesque ante illam velum : 4 et illata mensa, pones
super eam quæ rite præcepta sunt. Candelabrum stabit
cum lucernis suis, 5 et altare aureum, in quo adoletur
incensum, coram arca testimonii. Tentorium in introitu
tabernaculi pones, 6 et ante illud altare holocausti :
7 labrum inter altare et tabernaculum, quod implebis
aqua. 8 Circumdabisque atrium tentoriis, et ingressum
ejus. 9 Et assumpto unctionis oleo unges tabernaculum
cum vasis suis, ut sanctificentur : 10 altare holocausti et
omnia vasa ejus, 11 labrum cum basi sua : omnia unctionis
oleo consecrabis, ut sint Sancta sanctorum.
12 Applicabisque Aaron et filios ejus ad fores tabernaculi
testimonii, et lotos aqua 13 indues sanctis vestibus, ut
ministrent mihi, et unctio eorum in sacerdotium
sempiternum proficiat. 14 Fecitque Moyses omnia quæ
præceperat Dominus. 15 Igitur mense primo anni secundi,
prima die mensis, collocatum est tabernaculum.
16 Erexitque Moyses illud, et posuit tabulas ac bases et
vectes, statuitque columnas, 17 et expandit tectum super
tabernaculum, imposito desuper operimento, sicut
Dominus imperaverat. 18 Posuit et testimonium in arca,
subditis infra vectibus, et oraculum desuper. 19 Cumque
intulisset arcam in tabernaculum, appendit ante eam
velum ut expleret Domini jussionem. 20 Posuit et mensam
in tabernaculo testimonii ad plagam septentrionalem
extra velum, 21 ordinatis coram propositionis panibus,
sicut præceperat Dominus Moysi. 22 Posuit et
candelabrum in tabernaculo testimonii e regione mensæ
in parte australi, 23 locatis per ordinem lucernis, juxta
præceptum Domini. 24 Posuit et altare aureum sub tecto
testimonii contra velum, 25 et adolevit super eo incensum
aromatum, sicut jusserat Dominus Moysi. 26 Posuit et

tentorium in introitu tabernaculi testimonii, 27 et altare
holocausti in vestibulo testimonii, offerens in eo
holocaustum, et sacrificia, ut Dominus imperaverat.
28 Labrum quoque statuit inter tabernaculum testimonii et
altare, implens illud aqua. 29 Laveruntque Moyses et
Aaron ac filii ejus manus suas et pedes, 30 cum
ingrederentur tectum fœderis, et accederent ad altare,
sicut præceperat Dominus Moysi. 31 Erexit et atrium per
gyrum tabernaculi et altaris, ducto in introitu ejus
tentorio.

Postquam omnia perfecta sunt, 32 operuit nubes
tabernaculum testimonii, et gloria Domini implevit illud.
33 Nec poterat Moyses ingredi tectum fœderis, nube
operiente omnia, et majestate Domini coruscante, quia
cuncta nubes operuerat. 34 Siquando nubes tabernaculum
deserebat, proficiscebantur filii Israël per turmas suas :
35 si pendebat desuper, manebant in eodem loco.
36 Nubes quippe Domini incubabat per diem tabernaculo,
et ignis in nocte, videntibus cunctis populis Israël per
cunctas mansiones suas.